

உரைநடை வளர்ச்சியில் ஆர்வல் சதாசிவம் பிள்ளை

¹S.R Devakumari

¹Department of Languages, Sabaragamuwa University of Sri Lanka
dsundararaajan@gmail.com

Article Info

Article history:

Received : 16.09.2022

Accepted : 03.01.2023

Available Online

திறவுச் சொற்கள் :

செய்யுள்,
காத்திரமான,
உரைநடை,
விமர்சனவியல்,
ஒப்பீட்டியல்

Keywords:

Functional

Qualitative

Prose

Critical

Comparative

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை ஆராய்கின்ற போது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஓர் குறிப்பிடத்தக்க காலப்பகுதியாகக் காணப்படுகிறது. இக்காலப் பகுதியில் இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் மேலைத்தேயத்தவரின், குறிப்பாக ஆங்கிலேயரின் வருகை எல்லாத்துறைகளிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இலக்கியத் துறை தொடர்பாக நோக்கும்பொழுது, செய்யுள் வடிவில் தோன்றிவந்த இலக்கியங்களில் உரைநடை செல்வாக்குச் செலுத்தத் தொடங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதன் மூலம் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்த பண்டிதர்களால் மட்டுமன்றி சாதாரண படிப்பறிவுடையோராலும் இலக்கியங்கள் படைக்கலாம் என்ற நிலை உருவாகியது. இலக்கியத் துறையில் ஏற்பட்ட இப்புரட்சியானது துரிதமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டது. எனவே, அக்காலத்தில் உரைநடை வளர்ச்சியடைய வித்திட்டவர்கள் தொடர்பாக ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளுவதும் விமர்சனங்களை நிகழ்த்துவதும் உரைநடை இலக்கியத்துறை மேலும், நவீனத்துவமடைவதற்கும் இலக்கியவரலாற்று மேம்பாட்டிற்கும் மிகவும் இன்றியமையாதது. அந்த அடிப்படையில் அக்கால உரைநடை இலக்கியகர்த்தாக்கள் பலரைப்பற்றியும் பல ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பினும் ஆய்வுக்குட்படாத பல உரைநடை இலக்கியங்கள் பற்றியும் அவதானிக்க முடிகின்றது. ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுகநாவலரின் சமகாலத்தவரான ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை பன்முக ஆளுமையுடையவராக தமிழ் இலக்கியத் துறைக்கு சிறந்த பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளார். அவருடைய படைப்புகள் தேடித்

தொகுக்கப்பட்ட டுள்ளதோடு அவை தொடர்பான ஆய்வுகளும் இடம்பெற்றிருப்பினும், அவருடைய உரைநடை இலக்கியங்கள் தொடர்பான காத்திரமான ஆய்வுகள் எதுவும் இடம் பெறவில்லையென்றே கூறத் தோன்றுகின்றது. இது ஈழத்து உரைநடை இலக்கியத் துறையில் நிவர்த்திசெய்யப்படவேண்டிய குறைபாடாகவே தென்படுகிறது. எனவே, இதுவே இங்கு ஆய்வு இடைவெளியாக அமைகிறது. இந்த ஆய்வு இடைவெளியிலிருந்து ஈழத்து உரைநடை வளர்ச்சியில் ஆர்ஜல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் பங்களிப்பு எவ்வாறானது என்பதே ஆய்வுப்பிரச்சினையாக அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளது. இந்த வகையில் சதாசிவம்பிள்ளையின் உரைநடையாலான பாவலர் சரித்திர தீபகம், நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம், வானசாஸ்த்திரம், சாதாரண இதிகாசம், உரைநடையும் செய்யுளும் கலந்த இல்லறநொண்டி ஆகிய இலக்கியங்கள், மொழி பெயர்ப்புக்கள், உதையதாரகை இதழ் என்பன ஆய்வுப்பரப்புக்குள் அடங்குவதோடு, முதன்மை ஆதாரங்களுக்குள்ளும் அடங்குகின்றன. இவ்வாய்விற்குத் தேவையான பிற நூல்கள், கட்டுரைகள், இணையத் தரவுகள் போன்றன துணை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வாய்வானது வரலாற்றியல், விமர்சனவியல், விளக்கவியல், ஒப்பீட்டியல் அனுகுமுறைகளினூடு மேற்கொள்ளப்படுவதோடு, தமிழ் உரைநடை பற்றி அறியப்பட வேண்டிய தகவல்களையும், சதாசிவம் பிள்ளையின் பன்முக ஆளுமைகளையும், குறிப்பாக அவர் எவ்வாறான விதத்தில் தமிழ்உரைநடைக்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார், என்பனபோன்ற விடயங்களை வெளிக்கொணர்வதே இவ்வாய்வின் முக்கிய நோக்கங்களாக அமைகின்றன. இவ்வகையில் இவ்வாய்வானது உரைநடை இலக்கியத்துறையின் வளர்ச்சிக்கும், உரைநடை இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கும், எதிர்காலத்தில் உரைநடை இலக்கியங்கள் தொடர்பாக ஆய்வுகளை

மேற்கொள்பவர்களுக்கும்

பயனுடையதாக

அமையுமென்பதில் ஐயமில்லை.

Nineteenth century is seen as a significant period when studying the history of Tamil literature. When looking at the literary field, it is noteworthy that prose began to influence the literature that appeared in the form of poems. Therefore, researching and criticizing those who developed prose at that time is very essential for the modernization of prose literature and the development of literary history. On that basis, it can be observed about many prose writers of that time and many prose literatures which have not been studied even though many studies have been done. Prof. Arnold Sathasivampillai, a contemporary of Srilasree Arumukhanavala, is a multi-faceted personality who has made great contributions to the field of Tamil literature. Although his works have been searched and compiled and studies related to them have been included, it seems that no serious studies related to his prose literature have been found. This seems to be a shortcoming that needs to be addressed in the field of Sri Lankan Tamil prose literature. Hence, this constitutes the research gap here. From this research gap, the contribution of Professor Arnold Sathasivampillai in the development of Sri Lankan Tamil prose has been identified as a research problem. In this way, there is no doubt that this study will be useful for the development of the field of prose literature, for the creators of prose literature, and for those who conduct research on prose literature in the future.

அறிமுகம்

தமிழ் உரைநடைக்கு நீண்ட வரலாறு உண்டு. எனினும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் செய்யுள் இலக்கியங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்தனவே தவிர, உரை நடையால் மட்டுமேயான இலக்கியங்கள் எதுவும் தோற்றம் பெற்றிருக்கவில்லை. மேலைத் தேயத்தவர்களின் வருகைக்குப் பின்பு குறிப்பாக ஆங்கிலேயரின் வருகைக்குப் பின்பே மதப்பிரச்சார நோக்கம், அச்சியந்திரங்களின் வருகை, பத்திரிகைகளின் தோற்றம் மேலும், ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்றுக்கொண்ட சுதேசிகள் ஆங்கில இலக்கியங்களைக் கற்கக் கூடிய

வாய்ப்பினை அடைந்ததனுடு அவை போல தமிழிலும் படைக்க முற்பட்டதன் விழைவு போன்றன உரைநடை வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட காரணங்களாக உள்ளன. அதனையொட்டி நாவல், சிறுகதைகள் என உரைநடையால் மட்டுமேயான இலக்கியங்கள் தோன்றத் தொடங்கியதோடு, கட்டுரை, விமர்சனம், சுயசரிதை எனப் பல்வேறு வடிவில் உரைநடை வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. இதனால் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு குறிப்பிடத்தக்கதொரு காலப்பகுதியாகும். எனவே, உரைநடை இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றியும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அதன் முக்கியத்துவம் பற்றியும் அறிந்து கொள்ளுவதற்குப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் உரைநடை இலக்கிய மூலகர்த்தாக்கள் பற்றியும் அவர்களுடைய உரைநடையாலான இலக்கியங்கள் பற்றியும் அவதானிப்பதும் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளுவதும் மிகவும் இன்றியமையாத பணிகளாகும். ஏற்கனவே அவ்வாறான பல ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டிருப்பினும் விதிவிலக்காக சரியான முறையில் எந்தவொரு ஆய்வுக்கும் உட்படுத்தப்படாது இலைமறை காயாக இருக்கும் உரைநடை இலக்கியங்களும் இல்லாமலில்லை. அந்தவகையில் ‘உரை நடையில் கைவந்த வல்லாளர்’ என சிறப்பிக்கப்படும் ஆறுமுகநாவலரின் சமகாலத்தவரான ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை அவதானிப்பிற்குரியவர். இவர் ஆசிரியர், கவிஞர், ஆய்வாளர், பத்திரிகை ஆசிரியர், மொழிபெயர்ப்பாளர், பதிப்பாசிரியர், பேராசிரியர், செய்யுள் இலக்கியங்களோடு உரைநடை இலக்கியங்களையும் படைத்த பன்முக ஆளுமையுடையவர். இவருடைய இலக்கியங்கள் தேடித் தொகுக்கப்பட்டு ஆய்வுகள் இடம்பெற்றுள்ள போதும், மார்க்கண்டன் ரூபவதனனுடைய “ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையின் தமிழியற் பணிகள்” என்ற நூலில் ‘ஈழத்தில் தமிழ் நவீனமயமாக்கமும் ஆர்ணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையும்’ என்ற ிலைப்பின் கீழ் அவருடைய உரைநடை பற்றியும் சுருக்கமாக நோக்கப்பட்டுள்ளதேன்றி, சதாசிவம் பிள்ளையின் உரைநடை *gzpfs*; தொடர்பாக வேறு காத்திரமான ஆய்வுகள் எதுவும் நடைபெற வில்லை. எனவே, “உரைநடை வளர்ச்சியில் ஆர்ஜல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை” என்ற தலைப்பில் மேற்கொள்ளப்படும் இவ்வாய்வானது அக்குறைபாட்டை நிவர்த்தி செய்வதோடு, எதிர்காலத்தில் அவருடைய உரைநடை இலக்கியங்கள் தொடர்பாக விரிவான ஆய்வுகளை மேற்கொள்பவர்களுக்கு முன்னோடி முயற்சியாகவும் இருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழில் உரைநடை

மொழியை நாம் பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி என இரண்டாக நோக்குகிறோம். இந்த எழுத்துமொழியானது பொதுவாக இரண்டு விதமாக வடிவம் கொள்கிறது. ஒன்று செய்யுள்வடிவம் மற்றது உரைவடிவம். செய்யுள் வடிவம் இன்னவிதமாகத்தான் வடிவமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதைப் புலப்படுத்தும் வரையறைகளுடன் கூடிய பல நூல்களை நாம் அவதானிக்கலாம். யாப்பெருங்கலம், யாப்பெருங்கலகாரிகை,

கவிஞனாகலாம், கவிபாடலாம் போன்றன அவற்றுள் ஒருசில. ஆனால் உரைநடைக்கு அவ்வாறான வரைவிலக்கணங்க ளையோ அது தொடர்பான நூல்களையோ காணமுடியாது. உரைநடையென்பது பேச்சு மொழியை ஒத்த மொழிநடையில் தமது இலக்கிய வெளிப்பாட்டினை மேற்கொள்ளுவது எனலாம். இது படைப்பவர்களது தரம் நோக்கம் என்பவற்றைப் பொறுத்து செந்தமிழ் நடையாகவும் கொடுத்தமிழ் நடையாகவும் அமைகின்றது. கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த சான்றோர்களின் நடையானது இயல்பாகவே செப்பனிடப்பட்டு சீர்செய்யப்பட்டு ngUk;ghd;ikAம் கற்றோரால் மட்டுமே tpsq;fpf;nfh;sf;\$ba வகையிலும் rpWghd;ik மற்றோராலும் ரசிக்கத்தக்க வகையிலும் உரைநடை இலக்கியங்களாக வெளிவருகின்றன. இதனையே தராதர நடை, இலக்கிய நடை என்றெல்லாம் அழைக்கின்றோம். அதேவேளை சாதாரண அறிவுடையோரது உரைநடையானது அன்றாடம் கையாளப்படும் பேச்சுத்தமிழில் இருந்து பெரிதும் மாறுபடாது இருக்கும். இவ்வாறு படைக்கப்படும் உரைநடைகளைப் பெரும்பாலும் சிறுகதை நாவல்களில் அவதானிக்கலாம்.

தமிழில் உரைநடை எப்பொழுது தோன்றியது என்பதை ஆய்வாளர்களும் கூட வரையறுக்கவில்லை. “உலகிலுள்ள எந்த மொழியிலாயினும் இலக்கியம் தோன்றும் பொழுது அது செய்யுள் வடிவத்திலேயே முதலில் தோன்றுகிறது. பாட்டைத் தொடர்ந்து உரைநடை வெளிவருகிறது. (R.W.Emerson “poetry and imagenation” P.439) எனவே, தமிழ் மொழியிலும் முதலிலே தோன்றியது பாட்டு என்றும் அதனைத் தொடர்ந்து உரைநடை தோன்றிற்றென்றும் கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும்”(nry;tehafk;>2000:03) என்று பேராசிரியர் செல்வநாயகம் குறிப்பிடுகின்றார். ‘உரை’ என்ற சொல் தமிழில் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பிருந்தே வழக்கிலிருந்து வருகின்றமை பற்றி அறிய முடிகின்றது. ‘உரை’ என்பதற்குத் தமிழில் பல அர்த்தங்கள் உண்டு. ஆரம்பத்தில் ஒலிக்கே உரையென்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை பரிபாடலை அடிப்படையாகக் கொண்டு சுட்டிக்காட்டும் போராசிரியர் வானமாமலை ‘உரை’ என்பது பொருளின் தன்மையை உள்ளவாறு உலகுக்கு உரைப்பதாகும். அதாவது, தட்டான் தங்கத்தின் உண்மைத் தன்மையினை அறிவதற்காக அதனை உரைத்துப் பார்க்கின்றான். அதற்குப் பயன்படும் கல்லினை ‘உரைகல்’ என்கின்றான். இவ்வாறே பொருளின் இயல்பை உள்ளது உள்ளவாறே உலகுக்கு உணர்த்துவது உரையாகும் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், “எழுத்துக்கு வரிவடிவம் கொடுக்கும் நிலையிலேயே ‘உரை’ உண்டாகியிருக்க வேண்டுமென்பது உண்மையன்றோ! உள்ளத்து தோன்றிய எண்ணத்தை மற்றவருக்கு உணர்த்த நினைத்த மனிதன் எண்ணி எண்ணி எழுத்தெழுத்தாக உச்சரித்து, சொல்லின் பின் சொல்லாக மெல்ல உரைத்திருப்பானன்றோ? எனவே, முதலில் தோன்றியது உரையெனக் கொள்ளல் பொருத்தமானதாகும்.” (thdkhkiy>1999:23) என்றும் “ குழந்தை அழுவது இசையாக இருக்கலாம் - ஆனால் அது மொழியிடைப்பட்ட பாட்டோ செய்யுளோ எப்படியாகும்?

அந்த அழகையில்- இசையில் -மொழியே இல்லையே. குழந்தை வளர வளர மெல்ல மெல்ல, பெற்றோர் உணர்த்த ஒவ்வொரு சொல்லாகப் பேசிப் பேசியன்றோ உரைநடையைக் கற்றுக் கொள்கின்றது.” (NkyJ:23) என்றும் உரையே முதலில் தோற்றியது என்று குறிப்பிடுகின்றமை சிந்தனைக்குரியது. எனவே, தமிழ் இலக்கியத்தில் இவ்வரைநடை முன் தோன்ற, நெடுங் காலத்துக்குப் பின் இவ்வரைநடை போன்று அமைந்த துத்திரங்கள் - நூற்பாக்கள் - தோன்றின. பின்னரே பாட்டுத் தோன்றிற்று எனல் பொருந்தும் என்று குறிப்பிடுகின்றமையும் அவதானிப்பிற்குரியது. வடமொழியில் ‘வசனம்’ என்ற சொல்லே தமிழில் ‘உரை’ என்று அழைக்கப்படுகிறது. வசன நடை உரைநடையாயிற்று. ஆறுமுகநாவலர் ‘வசன நடை கைவந்த வல்லாளர்’ என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

உரைநடை வரலாற்றை பின்வருமாறு வகைப்படுத்தி நோக்கலாம்.

1. ஐரோப்பியருக்கு முற்பட்ட காலம்
2. ஐரோப்பியர் காலம்
3. ஐரோப்பியருக்குப் பிற்பட்ட காலம்

ஐரோப்பியருக்கு முற்பட்ட காலம் என்னும் பொழுது பதினாறாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட காலம் எனவும் ஐரோப்பியர் காலம் என்பது பதினாறாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரையுள்ள காலப்பகுதியென்றும் அதன் பிறகு இன்றுவரையான காலப்பகுதி ஐரோப்பியருக்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதி என்றும் கொள்ளலாம். ஐரோப்பியர் காலத்திற்கு முற்பட்ட உரைநடையானது பின்வருமாறு வகைப்படுத்தப்படுகிறது.

1. உரையாசிரியர்கள் நடை
2. சாசன நடை
3. மணிப்பிரபாள நடை

காலமும் தேவையும் வேண்டிய சொற்களையும் சொல்லுகின்ற முறைகளையும் தாமாக உருவாக்கிக் கொடுத்துவிடும். தண்ணீரில் குதித்தால்தான் நீந்தக் கற்றுக்கொள்ளமுடியும். சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம் எழுத எழுத, பயன்படுத்த பயன்படுத்த தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சி பெற்று, தமிழரின் மேம்பாட்டுக்கான ஏணியாகும் என; போராசிரியர் வானமாமலை குறிப்பிடுவதற்கமைய இன்று தமிழில் உரைநடை பல வகைகளாகப் பிரித்து நோக்கப்படுமளவுக்கு பல்பரிமாண வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. அந்தவகையில் இன்றைய சூழ்நிலையில் உரைநடையினைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தி நோக்கலாம்.

1. விளக்க உரைநடை Expository prose or Explanation prose
2. அளவை உரைநடை Argumentative prose
3. எடுத்துரை உரைநடை Narrative prose

4. வருணனை உரைநடை Descriptive prose

5. நாடக உரைநடை Dramatic prose

6. சிந்தனை உரைநடை Contemplative prose

1. ஏதாவதொன்றை விளக்கிக்காட்டும்படி எழுதப்படும் உரைநடை 'விளக்க உரைநடை' யாகும்.

பல்வேறு தொழில்களைப்பற்றியும் கலைகளைப்பற்றியும் எழுதப்படும் விளக்கங்கள்> விபரங்களைக்

கொண்ட உரைநடை. உதாரணம் பாடப்புத்தகங்கள்> கலைக்கழஞ்சியங்கள்> அறிவியல்நூல்கள்.

அதாவது ஏதேனும் பொருளையோ கருத்தையோ விளக்கிக்கூறி எழுதப்படுவது

2. விவாதிக்கும் போக்கில் அமைந்த உரைநடை 'அளவை உரைநடை' எனப்படும். அறிவாராச்சியைத்

தூண்டுவதோடு உணர்வுக்கும் விருந்து நல்குவதாகவும் சிக்கல்களை விபரமாகப் புரிந்து கொள்ளும்

வண்ணம் சிந்திக்கத் தூண்டுவதாக அமையும் உரைநடை.

3. மக்களால் விரும்பிப்படிக்கப்படுகின்ற கதைநூல்களில் அமைந்துள்ள உரைநடை 'எடுத்துரை உரை

நடை'யாகும். வெறும் நிகழ்ச்சிகளை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கிக் காட்டி அச்சத்தையும்

புதிரையும் ஊட்டும் துப்பறியும் கதைகள்> நாவல்கள் இவ்வகையில் அடங்கும்.

4. புலன் உணர்வுகளின் மூலம் ஏற்படும் அனுபவங்களை 'வருணித்துக் காட்டும் உரைநடை'.

மனிதர்களையும் பொருளையும் வருணித்துக்காட்டுவதாக அமையும். வாசிப்போரின் உணர்வுகளைத்

தட்டியெழுப்பும் ஆற்றல் இவ்வரைநடைக்கு உண்டு.

5. நாடக உரைநடையில் இடம்பெறும் பாத்திர உரையாடல்களைக் கொண்ட உரைநடை

இடையிடையே நாடக ஆசிரியர்கள் தரும் மேடை விளக்கக் குறிப்புகள் இடம் பெறலாம். இயல்பு

நவீனம் பாங்கும் பேச்சுவழக்கும் கொண்டமையும்

6. படைப்பாளியின் சொந்த ஆளுமையை வெளிப்படுத்தும் நடையைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில்

தன்னுணர்ச்சிப்பாங்கான கட்டுரைகள்> ஆன்மீக அனுபவங்களை உணர்த்தும் நடை 'சிந்தனை நடை'

எனப்படும்.

இந்திய மொழிகளிலேயே உரைநடை நூல் முதன்முதலில் தோன்றியது தமிழ் மொழியில் தான். அம்பலக் காட்டில் 1577 ஆம் ஆண்டில் கிறிஸ்துபதேசம் என்ற நூலே தமிழில் அச்சான முதல் உரைநடை நூல் என்று கால்டுவெல் குறிப்பிடுகின்றார். இந்நூல் தற்பொழுது கைகளுக்கு எட்டவில்லை என்பர். அதனையடுத்து கொல்லத்தில் 1579 இல் அன்றிக் என்பவர் அச்சேற்றிய தம்பிரான் வணக்கம் (கிறிஸ்தவ வணக்கம்) தான் முதலில் தோன்றிய தமிழ் உரைநடை நூல் என்று தனிநாயகம் அடிகள் குறிப்பிடுகிறார். இது பதினாறு பக்கங்களைக் கொண்டது என்பர். 1716 இல் சீகன்பால்கு ஐயர் தமிழ் - இலத்தீன் ஒப்பிலக்கண ஆய்வு நூலினைத் தாமே உருவாக்கிய தமிழ் அச்சுக்களால் பதிப்பித்தார். பல சொற்கள் இரு மொழிகளிலும் ஒன்றாக இருப்பதை உணர்த்தியுள்ளார். மேலும், இலக்கண நடையை விடுத்து நீண்ட தொடர்களில் பேச்சு நடையினைப் பின்பற்றி எழுதியுள்ளார். 17ஆம் நூற்றாண்டில் தத்துவபோதக சுவாமிகள் கிறிஸ்தவ மக்களுக்காகப் பல உரைநடை நூல்களைப் படைத்துள்ளார். இதே காலப்பகுதியில் அருளானந்த அடிகள் சில உரைநடை நூல்களை எழுதியுள்ளார். 18ஆம் நூற்றாண்டைப் பொறுத்தவரை வசனநடை வளர்த்த வல்லாளர் என்றுழைக்கப்பட்ட வீரமாமுனிவர் தொன்னூல் விளக்கம், வேதியர் ஒழுக்கம், பரமார்த்த குருவின் கதை என்பவற்றை எழுதியுள்ளார். தொன்னூல் விளக்கம் கற்றவர்க்கே உரிய நடை கொண்டது. வேதியர் ஒழுக்கமானது பேச்சுத் தமிழை அடியொற்றிப் படைக்கப்பட்டது. கல்லாதவர்கெல்லாம் களிப்பைத் தருவது என்பர். வீரமாமுனிவர் சமயக்கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்குத் தமக்கெனத் தனியானதொரு நடையை உருவாக்கிக் கொண்டவர். அது ஒரு புதுநடை. அவரது பரமார்த்த குருவின் கதை அனைவருக்கும் ஏற்ற நடையில் அமையப் பெற்றது. வீரமாமுனிவருக்குப் பின்பே உரையெழுதுவதற்குத் தான் உரைநடை என்ற நிலை மாறிப் பிரங்ஞபூர்வமாக உரைநடை இலக்கியங்களும் தோன்றத் தொடங்கின. இதனாற்றான் வீரமாமுனிவர் தமிழ் உரைநடையின் தந்தை, உரைநடையின் தோற்றுனர் என்றெல்லாம் போற்றப்பட்டார். இந்நிலை 19ஆம் நூற்றாண்டில் அச்சு இயந்திரசாலைகளின் பெருக்கம், கிறிஸ்தவ மதம் பரப்ப எண்ணற்ற நூல்களை மிசனரிகள் வெளியிட்டமை, இது கண்டு விழிப்புற்ற இந்துக்கள் தங்கள் இதிகாச புராணங்களை வசனங்களாக வடிக்கத்தொடங்கியமை, பத்திரிகைகளின் தோற்றம், சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கம் தோன்றிப் பாடநூல்களையும் மொழிபெயர்ப்புக்களையும் வெளியிட்டமை, கிறிஸ்தவ மதத்தை எதிர்த்துக் கண்டன நூல்கள் தோன்றியமை போன்ற இன்னோரன்ன காரணங்களால் உரைநடை மேலும் விருத்தியடைந்து. பல உரைநடை நூல்கள் வெளிவரத் தொடங்கின. இக்காலகட்டத்தில் பல நூல்களை அச்சிட்ட பெருமை காலின் மெக்கன்சி, ஜான் மெர்டாக் என்பவர்களைச் சாருமென்பர். இவர்களிருவரும் புராணம், தத்துவம், வாழ்க்கை வரலாறு, வானசாஸ்திரம், நாடகம், மருத்துவம், சமயம், சட்டம், அறிவியல், மொழியியல், இதழியல் போன்ற பல்துறை நூல்களைத்

தொகுத்து முன்னுரையோடு அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். இலங்கையரான ஆறுமுகநாவலர் உரைநடை வேந்தராக அடையாளங் காணப்படுவதோடு, மேலும் பல இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்களும் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளமையும் அவதானிக்கத்தக்கது. அந்தவகையில் ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையும் குறிப்பிடத்தக்கதொருவர்.

ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை – கல்வியும் தமிழியற் பணிகளும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்களுள் ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை குறிப்பிடத்தக்கவர். முன்பு நாம் பார்த்ததைப் போல் இவர் சிறந்த கல்விமானாக இருந்து ஆசிரியப் பணியாற்றியதோடு, தலைமையாசிரியராகவும், ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலை விரிவுரையாளராகவும், மொழிபெயர்ப்பாளராகவும், பதிப்பாசிரியராகவும், உதயதாரகையின் (Morning star) ஆசிரியராகவும், பேராசிரியராகவும் கடமையாற்றியது மட்டுமன்றி, செய்யுள் இலக்கியங்களோடு உரைநடை இலக்கியங்களையும் படைத்து தமிழ்மக்களுக்கும் தமிழிலக்கிய உலகிற்கும் மிகப் பெரிய விதத்தில் தொண்டாற்றியுள்ளார். இவற்றைவிடவும் பல கிறிஸ்தவச் சங்கங்களில் இணைந்து கொண்டும் அவற்றில் பல பதவிகளை வகித்துக் கொண்டும் பல சமூகசேவைகளையும் ஆற்றியுள்ளார். அவருடைய காலப்பகுதியில் தமிழறிவு, கல்வி, புலமை என்பன சைவ ஆலயங்களிலும் கிறிஸ்தவ மிசனரிமாரின் பிரசாரப் பிரசுரங்களிலுமே பெரிதும் தங்கியிருந்தன. இவற்றை மீட்டெடுத்து மக்கள் மயப்படுத்திய மாபெரும் மேதைகளாகக் கருதப்படுபவர்கள் ஆறுமுக நாவலரும் ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையுமாவர். ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை வட்டுக்கோட்டை அமெரிக்கமிசன் செமினரியைச் சார்ந்து நின்றும், ஆறுமுக நாவலர் உவெஸ்லியன் மிசனைச் சேர்ந்த யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரியைச் சார்ந்து நின்றும் தமது திறமைகளை வெளிப்படுத்தினர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் மானிப்பாயில் நவாலியூரில் மிக மதிப்பிற்குரியதொரு சைவ வேளாளக் குடும்பத்தில், கதிரித்தம்பி சட்டம்பியாரின் புதல்வர் ஆசிரியர் அருணாசலத்திற்கும் காசிநாதக் கணக்கர் புதல்வி ஆசிரியை ஆனந்தப்பிள்ளை தம்பதியினருக்கும் 1820.10.11 அன்று மகனாகப் பிறந்தார் சதாசிவம் பிள்ளை. நவாலியூரிலுள்ள சைவப் பாடசலை ஒன்றிலும், மானிப்பாயிலும் தமது ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்றுக் கொண்ட இவர், தமது ஆங்கிலக் கல்வியை 1831 ஆம் ஆண்டில் மானிப்பாயிலுள்ள மிசன் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் ஆரம்பித்து, ஒரு வருடத்தில் ஆங்கிலத்தில் சிறப்புத் தேர்ச்சியும் ஏனைய பாடங்களில் அடிப்படையறிவும் பெற்றுக் கொண்டு, அடுத்த ஆண்டில் 'வட்டுக் கோட்டை செமினரி' என்னும் கலாசாலையில் சேர்ந்தார். இச் செமினரியின் பாடத்திட்டமானது அமெரிக்கக் கல்லூரிகளின் பாடத் திட்டங்களுக்கு ஏற்ப

இருந்ததுடன் சுதேச மொழி, இலக்கியக் கற்கை நெறிகளையும் உள்ளடக்கியதாகவே இருந்தது.

இப்பாடத் திட்டம் நவீன உலகத்திற்கு ஏற்ற வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. சதாசிவம் பிள்ளை இச்செமினரியில் எட்டு ஆண்டுகள் ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், மொழி பெயர்ப்பு, கணிதம், புவியியல், வைத்தியம், வரலாறு, விஞ்ஞானம், வானசாஸ்திரம், மெய்யியல், கிறிஸ்தவம், தமிழ் ஆகிய கற்கை நெறிகளைக் கற்றார். அங்கு மாணவராக (1832 - 1840) இருந்த பொழுது 1835ஆம் ஆண்டு சதாசிவம் பிள்ளையாக இருந்த இவர், கிறிஸ்தவராக மாறி ‘அருணாசலம் ஆர்ணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை’ என்ற நாமத்தைப் பெற்றது மட்டுமன்றி ஜே.ஆர். ஆர்ணல்ட் (J.R.Arnold) என்ற நாமத்தாலும் அழைக்கப்பட்டார். சோவல் ரசல் இராசசேகரம் பிள்ளை என்ற பெயரும் அவருக்கு வழங்கி வந்துள்ளமை அவதானிப்புக்குரியது. 1840 ஆம் ஆண்டு வட்டுக் கோட்டை செமினரிக் கலாசாலைக் கல்வியை முடித்துப் பட்டம் பெற்றுக் கொண்டு, 1841 ஆம் ஆண்டு மானிப்பாய் ஆங்கில மிசன் பாடசாலையில் ஆசிரியப் பணியை ஆரம்பித்து, உடுவில், சாவகச்சேரி ஆகிய இடங்களில் அமையப்பெற்ற பாடசாலைகளிலும் கற்பித்தார். இவர் 1846ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 9ஆம் திகதி முத்துப்பிள்ளை (கிறிஸ்தவப் பெயர் - Margaret E. Nitchie) என்பவரைத் திருமணம் செய்தார். 1848 ஆம் ஆண்டு ‘வேதாகமத் திருப்புதல்’ கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளும் குழுவினராகிய பேர்சிவல் பாதிரியார் (Rev.Perer Perci), ஸ்போல்டிங் பாதிரியார் (Rev.L.Spaulding), ஆறுமுகநாவலர், அ.சந்திரசேகர பண்டிதர் என்போருள் ஒருவராக இந்தியா சென்று திரும்பிய பெருமையையும் பெற்றார். 1854ஆம் ஆண்டு உடுவில் மகளிர் விடுதிப் பாடசாலையில் தலைமையாசிரியராகக் கடமையாற்றத் தொடங்கியதோடு, 1857 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் உதயதாரகை தமிழ் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றத் தொடங்கினார். 1875ஆம் ஆண்டு இவரது மனைவியார் தனது 45 ஆவது வயதில் இறந்துவிட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், அவரது நான்கு புத்திரர்களையும் இரண்டு புத்திரிகளையுடனும் அவர்களது இளவயதில் இழந்துவிட்டதாக அறிய முடிகின்றது. அதன் பிறகு 1881 ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரித் தமிழ் பேராசிரியரானார். 1891 ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்பும் தமது உதயதாரகை ஆசிரியர் பணியை தொடர்ந்து 1895 ஆம் ஆண்டு தாம் இறக்கும்வரை மேற்கொண்டு வந்தார். இவர் உதயதாரகையில் நான்கு தசாப்தங்களாக ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். அவ்வேளையில் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்காகவும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகவும் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியவிதத்தில் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்.

இலக்கிய ஆளுமை

ஆர்ணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையின் இலக்கியங்களை நாம் உருவ உள்ளடக்க அடிப்படைகளில் வகைப்படுத்தலாம். உருவ அடிப்படையில் கவிதை, கதை, கட்டுரை, வரலாறு என வகைப்படுத்தலாம். உள்ளடக்கரீதியாக நோக்கும் பொழுது

கிறிஸ்தவச் சார்புடையவை, அறச்சார்புடையவை என்ற அடிப்படையில் வகைப்படுத்தலாம். திருச்சத்தகம், மெய்வேதசாரம், சற்போதசரணம், வெல்லையந்தாதி, ஞானவெண்பா, பஞ்சரத்தினம், சுகமரணபீஷ்டம், கீர்த்தனா சங்கிரகம் ஆகிய நூல்களை ஆராயும்பொழுது அவை கிறிஸ்தவ சமயம் சார்பான நூல்களாக உள்ளமையோடு நன்னெறி மாலை, நன்னெறிக் கொத்து, குடும்ப தருப்பணம், கீர்த்தனா சங்கிரகம், இல்லற நொண்டி, நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம் என்பன அறநெறி சார்ந்தனவாகவும் தத்துவஞானத்தைப் புலப்படுத்துவனவாகவும் காணப்படுகின்றன. சாதாரண இதிகாசம், வானசாஸ்திரம், என்பன விஞ்ஞானம் மற்றும் அறிவியல் ரீதியானவையாக அமைய, புலவர்கள் பற்றிய வரலாற்று நூலாகவும் அவருடைய படைப்புகளில் குறிப்பிடத்தக்கதொரு படைப்பாகவும் 'பாவலர் சரித்திர தீபகம்' காணப்படுகிறது. மேலும், பன்மொழி விற்பன்னரான அவர் மொழிபெயர்ப்பு மற்றும் பதிப்பு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளமை பற்றியும் அறிய முடிகின்றது.

தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியில் ஆர்ணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை

அதுவரைக் காலமும் இருந்ததைவிட மக்கள் இலகுவாகப் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய விதத்திலான ஒரு உரைநடை உருவாகி வளரத் தொடங்கிய காலமாக ஐரோப்பியர் காலம் இருந்தது. இதற்கு முக்கிய காரணமானவர்கள் ஐரோப்பியரே. இக்காலத்தில் அனைவருக்கும் புரியக்கூடிய இயற்கைநடை ஒருபுறமும், உரையாரியர்களிடத்திற் காணப்பட்ட கற்றோருக்கே புரியக்கூடி செயற்கைநடை ஒருபுறமுமாக உரைநடை வளர்ச்சிகண்டு வந்தது. இக்காலத்தில் சாசன நடையும், மணிப்பிரபாள நடையும் பெரிதாகப் பயன்படுத்தப் படவில்லை. பொதுமக்கள் பேசும் தமிழிலுள்ள சொற்களையும் இலக்கண அமைதிகளையும் பயன்படுத்தி ஒரு புதிய நடையிலே தம் கருத்துக்களை வெளியிடத் தொடங்கினர். இவ்வாறு தமிழில் ஒருவிதப் புதிய நடையினைப் படைத்தவர் ஐரோப்பிய அறிஞர்களே. அந்த வகையில் 19 ஆம் நூற்றாண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்றுக் கொண்ட சுதேசத் தமிழறிஞர்கள் இப் புதிய உரைநடைப் போக்கினை உள்வாங்கிக் கொண்டு, தாமும் அவ்வாறான உரைநடை இலக்கியங்களைப் படைக்கத் தொடங்கினர். அவ்வாறான ஈழத்தறிஞர்களுள் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய ஒருவரே ஆர்ணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை. 1820ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1895 ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். இக்காலம் நவீன இலக்கியங்களின் செல்வாக்கு அதிகரிக்கத் தொடங்கிய காலப்பகுதியாகும். இங்கு நவீன இலக்கியங்கள் என்பவை உரைநடையாலான இலக்கியங்களைச் சுட்டுகின்றன. தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமன்றி இலங்கையைச் சேர்ந்த தமிழ் அறிஞர் பெருமக்களும் சிறந்த பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளனர். “வசன நடையில் கைவந்த வல்லாளர்” என்றும், ஏற்கனவே நாம் பார்த்ததைப் போல உரைநடையின் வேந்தர் என்றும் ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலர் போற்றப்படுகின்றமையே இதற்குத் தக்க சான்று

பகர்கிறது. ஆறுமுக நாவலரின் சமகாலத்தவரே ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையவர்கள். இவர், தமிழில் உரைநடையால் மட்டுமேயான இலக்கியங்கள் துளிர்விடத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலப் பகுதியில் சாதாரண இதிகாசம்(1858), வானசாஸ்திரம்(1861), பாவலர் சரித்திரதீபகம்(1975), நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம்(1893), ஆகிய உரைநடையாலான இலக்கியங்களையும் செய்யுட் பகுதிகளும் உரைநடைப் பகுதிகளும் கலந்த இல்லற நொண்டி(1887) என்ற நூலையும் படைத்ததன் மூலம் மட்டுமன்றி மொழிபெயர்ப்புத் துறையின் மூலமும், பத்திராதிபர் அதாவது இதழியற் துறையின் மூலமும் உரைநடை வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். பாயிர உரைநடை என்ற நடையினையும் சற்று வித்தியாசமான நடையாக அவருடைய பாயிரங்களில் காணலாம்.

சதாசிவம் பிள்ளையின் காலத்தில் புலமைத்துவ மரபிலிருந்து வந்த இளைய தலைமுறையினர் அதே புலமைத்துவ முறையில் நன்கு வழிநடத்தப்பட்டனர். அவ்வழி நடத்தலில் அவர்களிடத்தில் வாசிப்புப் பழக்கத்தை மேம்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்று. ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை இலக்கியச் செழுமையுடையவராக உருவாவதற்கும் உரைநடையாலான இலக்கியங்களைப் படைப்பதற்கும் அவரிடத்திலிருந்த சிறந்த வாசிப்புப் பழக்கமும் அடிப்படையாக அமைந்தது எனலாம். இதற்கு “இது பற்றியே இச்சுருக்க நூலைக் கோவை செய்தோம். வெள்ளாடு பல செடிகளிலுங் கடித்துத் தன்வயிற்றை நிரப்பினாற் போலவும், வண்டு பல இடங்களிலுமிருந்து தேன் எடுத்துத் தன் கூட்டை நிரப்பினாற் போலவும், பல புஸ்தகங்களிலும் பொறுக்கியெடுத்தே இந்நூலுக்கு அடியிட்டோம்.”((1861:பாயிரம்) என்று வானசாஸ்திரப் பாயிரத்தில் வரும் ஆசிரியரின் கூற்று சிறந்த உதாரணமாகும். அதாவது தமது வாசிப்பு அறிவே ‘வானசாஸ்திரம்’ உருவாவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சதாசிவம் பிள்ளை ஆங்கில, சமஸ்கிருத மொழிகளில் பெற்றிருந்த புலமையானது அவருடைய வாசிப்பு ஆர்வத்தை தமிழ் நூல்களோடு மட்டுப்படுத்தாது விரிவடையச் செய்தது. ஆங்கில நூல்களை அதிகமாக வாசிக்கக்கூடிய சூழ்நிலையைப் பெற்றிருந்தமையினால், அக்காலத்தில் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்றுக் கொண்ட சுதேச மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடம் காணப்பட்ட போலச்செய்யும் பண்பு இவரிடமும் காணப்பட்டது. அவரது உரைநடையாலான நூல்களின் உருவாக்கத்திற்கு அடிப்படையாய் அமைந்ததும் அப் பண்பே. அந்த வகையில் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்களிப்புச் செய்த அவருடைய உரைநடையாலான இலக்கியங்கள் பற்றியும், அவற்றுள் அவர் கையாண்டுள்ள உரைநடை பற்றி மட்டுமன்றி அவருடைய இதழியற்றுறை உரைநடை, மொழிபெயர்ப்புத்துறை உரைநடை போன்றன தொடர்பாகவும் அவதானிக்கலாம்.

பாவலர் சரித்திர தீபகம்

இந்நூல் ஆங்கிலத்தில் The Galaxy of Tamil Poets என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளது. இது 1859ஆம் ஆண்டு சைமன்காசிச்செட்டி என்பவரால் வெளியிடப்பட்ட தமிழ்

புளுட்டாக் (Tamil Plutarch) என்னும் ஆங்கில நூலைத் தழுவித் தமிழ் மொழியில் வெளிவந்த முதலாவது தமிழ்ப் புலவர் வரலாற்று நூலாகவும் இலங்கையில் வெளிவந்த இரண்டாவது புலவர் வரலாற்று நூலாகவும் காணப்படுகிறது. இது “தமிழ் புளுராக்” என்னும் நூலைத் தழுவி எழுதப்பட்டது என்பதைவிட விரிவுபடுத்தி எழுதப்பட்ட மற்றுமொரு தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் என்று கூறுவது பொருத்தமுடையதாகும். சதாசிவம் பிள்ளையின் நண்பரொருவர் சைமன் காசிச்செட்டி ஆங்கிலத்தில் எழுதிய “தமிழ் புளுராக்” என்ற நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கும்படிச் சதாசிவம் பிள்ளையைக் கேட்டுக் கொண்ட பொழுது, அதற்கு உடன்பட்ட சதாசிவம் பிள்ளை, அம்முயற்சியில் ஈடுபடத் தொடங்கியபொழுது சைமன் காசிச் செட்டியின் காலத்திற்கு முற்பட்ட கிட்டத்தட்ட முப்பது தமிழ்ப் புலவர் பெருமகளுடைய வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அந்நூலில் இடம்பெறாதிருக்கின்றமையினை அவதானித்ததனூடே அக்குறையினையும் நிவர்த்தி செய்துகொண்டு, மொழிபெயர்த்தல் என்பதனையும் தாண்டி அதனை விரிவுபடுத்தி எழுத முற்பட்டார். சதாசிவம் பிள்ளை மேற்கொண்டு வந்த ஆசிரியர் பணி, பத்திராசிரியர் பணி என்பனவும் அவரது அந்நூல் விரிவாக்கத்திற்கு உதவியாக இருந்தனவெனலாம்.

இந்நூலிலுள்ள எடுத்துக்காட்டுப் பாடல்கள் தமிழ் மொழியிலேயே உள்ளன. சைமன் காசிச் செட்டி தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ள 197 புலவர்களுள் சண்முகதாசன் என்பவர் விடுபட 196 புலவர்களுடன் மேலும் 214 புலவர்களுடைய வரலாறுகளையும் சேர்த்து பாவலர் சரித்திர தீபகமாக 410 புலவர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைக் கொண்ட விரிவானதொரு வரலாற்று நூலாக வெளிவந்துள்ளது. (பூலோகசிங்கம், 1970:104) மேலும் சைமன் காசிச்செட்டி தமது நூலில் 13 இலங்கைத் தமிழ்ப் புலவர்களது வரலாற்றை மட்டுமே சேர்த்திருக்க, பாவலர் சரித்திர தீபகத்தில் மேலும் 69 இலங்கைப் புலவர்களது வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் சேர்க்கப்பட்டு மொத்தம் 82 இலங்கைத் தமிழ்ப் புலவர்களது வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. (பூலோகசிங்கம், 1970:105) இவர் பாவலர் சரித்திர தீபகத்தை எழுதும் போது மதச்சார்பு இருக்கவில்லை யென்பது உமறுப் புலவர், சுவாதப் புலவர், நயினா முகமதுப் புலவர், மஸ்த்தான் சாய்பு, மதாறு சாகிப், முகமதுசைன் போன்ற முஸ்லிம் புலவர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளமையி லிருந்து அறிய முடிகின்றது. எனினும் தமிழியற் பணிகளை மேற்கொண்ட விதேசிகளை அவர் கவனத்திற் கொள்ளவில்லையென்பதும் அவதானிப்பிற்குரியது. பாவலர் சரித்திர தீபகமானது பேராசிரியர் பொ.பூலோகசிங்கம் அவர்களின் ஆராச்சிக் குறிப்புகளுடன் இரண்டு பாகங்களாக தமிழ்ச்சங்க வெளியீடுகளாக, 1975 ஆம் ஆண்டு முதற் பாகமும், 1979 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் பாகமும் வெளிவந்துள்ளன. பாவலர்சரித்திர தீபகம் பற்றியும் அதன் மீள் பதிப்புப் பற்றியும் ‘ஆர்ணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையின் தமிழ்ப்

பணிகள்' என்ற நூலில் வரும் பின்வரும் பகுதிகள் மேலும் விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன.

“1970 களின் பின்னர், பாவலர்சரித்திர தீபகம் மீது தமிழுலகின் பார்வை விழுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இந்நூல் மீள்பதிப்புப் பெற வேண்டும் என்ற முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து கொண்ட கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர், இதனைச் செய்ய முன்வந்தனர். அந்த வகையில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைச் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் பொ.புலோகசிங்கம் அவர்களின் ஆராச்சிக் குறிப்புகளுடன், அகஸ்தியர் தொடங்கி ஒளவையார் வரை எண்பத்தேழு பாவலரின் சரித்திரத்தை முதலாவது பகுதியாக 1975 இலும், கச்சபாலய ஐயர் தொடங்கி தொல்காப்பியர்வரை 165 பாவலரின் சரித்திரத்தை இரண்டாவது பகுதியாக 1979 இலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இப்பதிப்புகளும் மீள்பதிப்புப் பெற்றுள்ளன. நக்கீரர் தொடக்கம் மாட்டின் அப்புக்குட்டிவரையான 152 பேர் சரித்திரமும் ஆராச்சிக்குறிப்புகளுடன் மீள்பதிப்புப் பெறுவதும் காலத்தின் தேவையாகும்.” (ரூபவதனன், 2015:205)

“இந்தியாவில் இயங்கிவரும் ஆசிய கல்விச் சேவையினர், பாவலர் சரித்திர தீபகத்தினை ஒளியச்சுவடிவில் 1984 ஆம் ஆண்டு மீள்பதிப்புச் செய்தனர். தொடர்ந்து 1993, 1994, 1997, 2001 ஆகிய ஆண்டுகளிலும் மீள்பதிப்புச் செய்தனர். இவர்கள் பாவலர் சரித்திர தீபகத்துடன் எஸ்.ரி.ஆர்ணல்ட் அவர்களால் எழுதப்பட்ட மூலம் ஜே.ஆர் ஆர்ணல்ட் ஆசிரியர் அவர்களின் சீவிய சரித்திரம் நூலினையும் பின்னிணைப்பாகக் கொண்டு 2004 இல் புதிய மீள்பதிப்பாக வெளியிட்டுள்ளனர்.” (ரூபவதனன், 2015:215)

ஆர்ணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையின் உரைநடை வளர்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கும் நூல்களில் பாவலர் சரித்திரதீபகம் முக்கியமானது. இது உரைநடையைத் தரம்பிரித்து, வகைப்படுத்தி, இன்னென்ன இலக்கியங்களுக்கு இன்னென்ன விதத்தில் உரைநடையைக் கையாண்டால் சிறப்பாக இருக்கும் என்ற கருத்துவெளிப்பாடுகளோ, விளக்கங்களோ, நூல்களோ எதுவும் தமிழில் தோன்றியிராத காலத்தில் எழுதப்பட்ட நூலாக இருப்பினும், புலவர்களைப் பற்றிய செய்திகளையும் வரலாற்றையும் உள்ளடக்கி இருப்பதால் பல புலவர்களின் வாழ்வியலோடு தொடர்புடைய வலாற்றுக் கதைகள் இடம்பெறுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில், தற்காலத்தில் நாவல், சிறுகதைகளில் கதைகளும் இயல்புக்கொத்ததாகக் கருதப்படும் எடுத்துரைப்பு (Narrative prose) நடையினை அவதானிக்க முடிகின்றது. உதாரணமாகப் பின்வரும் பகுதி நோக்கத்தக்கது.

“ஒரு முறை இவரது சாதியார் ஆகிய கைகோளர் இவரிடம் வந்து: ஐயா! புலவர் ஏறெ! நீர் எங்குலப் புலவராய் இருந்தும், எங்குலம் விளங்கும்படியான பாடல் ஒன்றும் எமக்குள் இல்லையே; வேளாளர், வணிகர் ஆகிய சாதியார்க்குள் இருப்பது போல, எங்களுக்குள்ளும் ஒரு பாடல் இருக்க

அருளுக என்று கேட்க, நீர் சொற்றது சரிதான், ஆயின் நமது பாடலுக்கு யாது பரிசென, அவர்கள் உத்தரமாக: யாம் அளவற்ற பரிசு தருவமென, இவரோ: சோழராசன் தந்த திரவியம் எம்மிடம் போதவுண்டு; திரவியத்திற்குப் பிரதியாக உங்குலத் தலைப் பிள்ளைகள் எழுபது பேரின் தலைகளை நீங்கள் தருவீரேல், எமது ஆயுதமாகிய ஈட்டியைச் சுட்டி, ஈட்டி எழுபது என்ற பாடல் செய்குவம் என்றனர். தலைப்பிள்ளைகளின் தலைப் பரிசு கேட்கவே செங்குந்தர் இடியேற்றின் சத்தங் கேட்ட நாகராசாக்கள் போல ஏங்கிப் பின்னிட, ஒட்டக்கூத்தர் தம் பூர்வீக மரபினரது வீரதூரங்களை எடுத்தோதிப் பிரசங்கிக்க, அவர்களில் பலர் துரத்துவம் அடைந்து தங்கையாலேயே தம் பிள்ளைகளின் தலைகளை அறுத்துப் பெருங் கூடைகளில் இட்டுத் தாமே சுமந்து கொண்டு வர, இவர்: அவற்றைச் சோழராசனின் ஆசார வாசலிற் குவியுங்கள் எனக் கட்டளை இட்டார். அவர்கள் அவ்வாறு குவிக்கக் கண்ட சோழராசன் கூத்தரைக் கூவி: ஓய்! கூத்தரே! இதென்ன கூத்தென்று கேட்க, இவர் நடந்த காரியங்களை விளக்கச் சொல்லி அத்தலைகளை ஒருங்கு சேர்த்துக் குவியல் செய்து தமக்குச் சிங்காசனமாக்கி, அதன்மேல் வீற்றிருந்து ஈட்டி எழுபது பாடிமுடித்து...” (சதாசிவம் பிள்ளை, 2004, ப.58)

மேலும், தகவல்களைச் சேகரித்து, அவற்றையும், பூர்வீகக் கதைகளையும் தமது அறிவுக்கெட்டிய விதத்தில் சீர்தூக்கிப் பகுப்பாய்வு செய்தும், சில சந்தர்ப்பங்களில் மறுத்துத் தனது கருத்துக்களை எழுதுகின்ற ஆய்வுநடையினையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

மேலதிகமான விளக்கம், விபரிப்புத் தேவைப்படும் பொழுது உவமை, பழமொழி, பாடல்கள் போன்றவற்றையும் கையாளுகின்றார். அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் அவருடைய நடை விபரிப்பு நடையாக (Descriptive prose) அமைவதையும் காணலாம். நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம், இல்லற நொண்டி என்பவற்றிற் போன்று கவிதை நடையும் விரவி வருகின்றமை நோக்கத்தக்கது.

பாவலர் சரித்திரதீபகப் பாயிர உரைநடையை அவதானிப்போமானால் ஏனைய பாயிர நடையைப் போலவே அரைப்புள்ளி பலவற்றின் பின் முற்றுப்புள்ளி வருகின்ற நீண்ட வாக்கியங்களாலான வசனநடை. இது எமக்கு பழைய உரையாசிரியர்களின் உரைநடையை ஞாபகமூட்டுகின்றது. மேலும், செய்யுள் நடையைப் போல தராநின்ற, அம்ம! அம்ம!, காணோம்!, அன்னே! தந்தனராயினும் போன்ற சொற்பதங்களையும், துவிதீய பாலைகளின், சரிதசங்கிரகமொன்றை போன்ற வடசொற்களும் எழுத்துக்களும் தாராளமாகவே பயின்று வருவதுமான உரைநடையைக் காணலாம். இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உதாரணங்கள் பின்வரும் பகுதிகளில் காணப்படுவையேயன்றி இவை தவிரவும் பாயிரம் முழுவதும் இவ்வாறான உதாரணங்களைக் காணலாம்

“இப் பத்தொன்பதனுள், இலங்கை இந்திய தேசங்களிலே வழங்கித், திருத்தம் பெற்றது என்னும் பொருளைத் தராநின்ற சமஸ்கிருதமும், மதுரமுற்றது என்னும் பொருளைத் தராநின்ற தமிழுமாகிய துவிதீய பாலைகளின்

பூர்வோற்பத்தியையும் அவற்றுக்குள்ள தாராதம்மிய சம்பந்தங்களையும் ஆய்வு செய்தவர் வேறு வேறு சார்பினராகித், தாம் தாம் கண்டதே எதார்த்தம் என்றும், கொண்டதே கொள்கை என்றும் சாதிப்பர்” (சதாசிவம் பிள்ளை, 2004,பாயிரம்)

“ஆயின் அம்ம! அம்ம! ஒரு பெருங் குறை கண்டோம். எத்துணைக் கிரந்தங்கள் அச்சியந்திர வழியாய் வெளிவந்தும், எத்துணை நூல்கள் தினோதவம் கண்டும் அன்னே! அவ்வந்நூல்களைத் தந்து, பூத உடம்பு இறந்தும், புகளுடம்பு இறவாது வைத்துப்போன புலவர்களின் சரிதசங்கிரக மொன்றை இதுவரையும் யாரும் செய்திருக்கக் காணோம்! காலஞ் சென்ற செல்வச் சீமானாகிய சைமன்காசிச் செட்டித்துரை ஒன்று தந்தனராயினும் ஆங்கில பாடை கற்றோர்க்கன்றி மற்றோர்க்கு அது உபயோகப்படாது போயிற்று.” (சதாசிவம் பிள்ளை, 2004,பாயிரம்)

“ஆதலினாலன்றோ இப்பாவலர் சரித்திர தீபத்தை ஏற்றி, அந்தகாரக் குப்பாயம் போர்த்து அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்த பாவலர் நாமங்களைத் தனித்தனி ஒன்றொன்றாய்த் துருவிப்பொறுக்கி, அரிவரிப்படுத்தி, அச்சீமான் தந்த தொகைக்கு மேற்படப் பின்னும் இருநூற்றுப் பதினான்கு சேர்த்து மொத்தம் 410 பாவலர் நாமங்களைச் சேர்த்தோம்.” (சதாசிவம் பிள்ளை, 2004,பாயிரம்)

மேலும், மேலுள்ள பாயிரப் பகுதியின் மூலம் தாம் இப்பாவலர் சரித்திரதீபகத்தை எழுதியமைக்கான காரணத்தைப் புலப்படுத்துவதையும் அவதானிக்கலாம். இப்பாவலர்சரித்திர தீபகமானது உரைநடை தோற்றிய ஆரம்பகால கட்டத்தில், செய்யுள்நடையிலிருந்து வசனநடைக்குமாறிய ஆரம்ப காலகட்டத்தில், தூய தமிழ்ச் சொற்களே கையாளப்பட வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடற்ற காலகட்டத்தில், வாடமொழிச் சொற்கள் விரவிவர எழுதுவது தகுதியை மேம்படுத்திக்காட்டும் என்ற எண்ணம் மேம்பட்டிருந்த காலகட்டத்தில் தோன்றியமையால், கவிதைச் சாயலோடு, வடமொழி எழுத்துக்களும் சொற்களும் விரவிவர, பெரும்பான்மையும் எடுத்துரைப்பு நடையாலும், தேவைக்கேற்ப ஆய்வுநடையும், விபரிப்புநடையும் விரவிவர அமையப்பெற்றுள்ளதொரு நூலாகும். இக்கால வாசகர்களும் இலகுவாக விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய விதத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றமை சதாசிவம் பிள்ளையின் உரைநடை ஆளுமையை பறைசாற்றும் முக்கிய சான்றாக உள்ளது.

நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம்

1850களின் நடுக்கூறுகளிலிருந்து உரைநடையாலான கதைகளை எழுதத்தொடங்கிய சதாசிவம்பிள்ளை உதயதாரகையின் ஆசிரியராக இருந்த பொழுது மக்களின் வாசிப்பிற்காக ஏற்கனவே எழுதப்பட்ட கதைகளையும், புதிய கதைகளை எழுதியும் பிரசுரித்ததோடல்லாமல் ஆங்கிலத்தில் நன்னெறி புகட்டும்

விதத்திலிருந்த பல கதைகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து அதனையும் பிரசுரித்தார். அக்கதைகளுள் பலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்தும், அவற்றோடு மேலும் பல கதைகளை இணைத்துக் கொண்டு 40 கதைகளை கொண்ட நன்னெறிக் கதாசங்கிரகத்தை 1869 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். சிதடகண்டிரவன், மூட்சிகாமணி, பேராவலம்பிரபு, பொன்னளந்த பெருமான், வினையளந்த பெருமான், கண்டதுண்டங் கண்டகதை, உபாய சுந்தரி, மௌடியசருமன் கதை என்பன நன்னெறிக்கதாசங்கிரகத்தில் இடம்பெறும் சில கதைகளாகும். இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள ஒவ்வொரு கதையும், இணக்கம் வாழ்வுதரும், அஹங்காரம் அருமை குலைக்கும், வீண் எண்ணம் சிரிப்புக்கிடம் என்பன போன்ற நற்சிந்தனைகளை உள்ளடக்கியுள்ளதாக ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். நவீன இலக்கியங்களின் தேற்றக்காலத்திலிருந்த அவரின், தாமும் அவற்றை முயற்சித்துப் பார்ப்பதில் தவறில்லை என்ற எண்ணவோட்டத்தின் பிரதிபலிப்பாக இந்நூலைக் கொள்ளலாம். அவரே தனது பாயிர நடையில் தான் அந்த நூலை எழுதியமை பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“பரோபகார சீலரும் யாவரேனும் எழுதினாலோ என்னுமாகையும் நாமாயினும் ஒன்றைத் தொடங்கினாலோ என்னும் வாஞ்சையும், இற்றைக்குப் பதினைந்திருபது வருஷங்களின் முன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. இது பற்றி உடுவில் பெண்பாடசாலை உபாத்தியாயராயிருந்த அப்போதே சாவகாசத்திற்கேற்ப பத்திருபது கதைகளை எழுதிச் சேர்க்க ஆரம்பித்தோம். அவ்வுபாத்திமைத் தொழிலால் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் உதயதாரகை பத்திராதிபதித் தொழிலுக்கு அழைக்கப்பட்டபோது, சாவகாச தாழ்ச்சியால் அவ்வலுவலைப் பின்போட்டு ஆயத்தமானவற்றிற் சிலவற்றை “நன்னெறிக்கதாமாலிகை” என்ற முன்னுரையுடன் தாரகைப் பத்திரிகையில் தோன்றச் செய்து, மறுபடி பத்திபோதனைக்குரிய வேறுசிலவற்றை இடைக்கிடை எழுதியும் வந்தோம். எப்படிச் செய்தும் ஒரு கதைப்புத்தகத்தைப் பூரணப்படுத்தி அரங்கேற்ற வேண்டும் என்னும் விருப்பம் எம் உள்ளத்தைவிட்டு ஒருபோதும் குடியெழும்பினதில்லை.” (சதாசிவம்பிள்ளை, 1893:பாயிரம்)

இவ்வாறுதான் ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் ‘நன்னெறிக்கதாசங்கிரகம்’ உருவாகியுள்ளது. இந்த நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு சதாசிவம் பிள்ளையை சிறுகதை இலக்கிய முன்னோடியாகக் கருதப்படுகிறார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் “இவரின் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்று ‘நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம்’ என்னும் பெயரில் வெளிவந்தது. இதன் மூலம் இவரே தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கிய முன்னோடி எனக் கருதப்படுகிறார்.” (துரைசிங்கம், 2013:23) என்னும் கூற்றும் அவதானிக்கத்தக்கது. சிறுகதைகளுக்குரிய பண்புகளோடு நோக்கும் பொழுது அவருடையவை சிறுகதைகளா என்ற கேள்வி எழுந்தாலும், சிறுகதைத் தோற்றத்தின் முன்னோடி முயற்சிகளாக இக்கதைகளைக் கொள்ளுவதில் தவறில்லை.

வீரமாமுனிவரின் பரமார்த்த குருவின் கதை, 1855 திலிருந்து எழுதத்தொடங்கி 1876 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த, தனிக்கதைகளாகவன்றிக் கட்டுரைக்கதைகளாகவே தோற்றமளிக்கும். விராசாமிச்செட்டியாரின் வினோதரசமஞ்சரி, தாண்டவராயமுதலியார் மராட்டியிலிருந்து தொகுத்துவெளியிட்ட பஞ்சதந்திரம், அவருடைய கதைகளை உள்ளடக்கிய கதாமஞ்சரி போன்றன சிறுகதையின் தோற்றத்திற்கு முன்னோடிகளாகக் கருதப்படுகிற அதேவேளை தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்னும் ஆய்வுநூலில் கா.சிவத்தம்பியவர்கள்,

“பரமார்த்தகுரு கதை, தமிழ் உரைநடையில் ஆக்கஇலக்கியம் ஆக்கப்படுவதற்கான அடிக்கல்லாகும். 19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வீராசாமிச்செட்டியாரது வினோதரசமஞ்சரியும், தாண்டவராயமுதலியார் மொழிபெயர்த்து எழுதிய பஞ்சதந்திரமும் வசன இலக்கியத் துறை வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவின. வினோத ரசமஞ்சரி, தமிழ்ப் புலவர்கள் வாழ்வில் நடைபெற்றனவாகக் கருதப்பட்டவற்றைச் சம்பவமாகவே கூறியுள்ளது. பஞ்சதந்திரமும் சம்பவக் கோவையாகவே செல்வது. எனவே, இவை சிறுகதையின் தோற்றத்திற்கு ஒரு சாதகமான சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்தனவெனலாம்.” (சிவத்தம்பி, 1980:22)

என்று குறிப்பிடுகின்றமை எமது சிந்தனையைத் தூண்டுவதாக அமைகிறது. காரணம் சிறந்த ஆய்வறிஞரான ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் நன்னெறிக்கதாசங்கிரகம் மேற்குறிப்பிட்ட ஏனையவர்களின் கதைத் தொகுப்புகளிலிருந்து எந்தவிதத்திலும் குறைத்து மதிப்பிடத்தக்கதன்று. மேலும், வீராசாமிச்செட்டியாரின் வினோதரசமஞ்சரி நன்னெறிக்கதாசங்கிரகத்திற்குப் பின்பே வெளிவந்துள்ளது. எனவே, பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தமது ‘தமிழ் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்’ என்ற நூலில் எந்தவொரு இடத்திலும் சதாசிவம்பிள்ளையினுடைய நன்னெறிக்கதாசங்கிரகம் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையினுடைய நன்னெறிக்கதாசங்கிரகம் கிடைக்கவில்லையா?, அல்லது சதாசிவம்பிள்ளையைப்பற்றி அவர் அறிந்திருக்கவில்லையா? என்ற கேள்விகள் எழாமல் இல்லை. ஆனால் இவற்றில் எதுவும் சாத்தியமானவை அல்ல என்பதும் எமது அறிவுக்கெட்டிய விடயமாகும். அப்படியானால் சதாசிவம் பிள்ளை கிறிஸ்தவர் என்பதனாலா? என்ற வினா தொக்கி நிற்கிறது. எமது அறிவுக்கெட்டிய விதத்தில் நவீன இலக்கிய வடிவமான சிறுகதைகளின் தோற்றத்திற்கு அடிகொலிய முன்னோடி முயற்சிகளில் சதாசிவம் பிள்ளையின் நன்னெறிக்கதாசங்கிரகமும் குறிப்பிடத்தக்கதொன்று என்றால் அது மிகையாகாது. இவருடைய நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம் தொகுப்பை அவதானிக்கும் பொழுது, அதன் பாயிரத்தில்,

“எத்திறத்தவர்க்கும் பிரயோசனப்பட வேண்டும் என்பதே நோக்கமாதலிற் கூடியவரையில் வாசகங்களைச் செம்பாகமாய் எழுதப் பிரயாசப்பட்டோம்.

முன்னே குறித்தபடி இற்றைக்குப் பதினைந்து வருஷங்களின் முன்னும் இடைக்கிடையும் எழுதப்பட்டன பலவாதலால் ஒரே போக்கும் நடையுமாய் எல்லாமிராவென அறிக்கையிடுகிறோம். அவசரம் நுழைக்க வேண்டிய கருகலான பதங்களுக்கு அரும்பதவிளக்க அகராதி சேர்த்திருக்கிறோம். பெருஞ் சொற்பிரயோகம் மிகுதியென அந்நியர் குறை கூறுவாராயினும் தமிழ் படித்தோர் குறைகூறாரென்பது நமது கருத்து. எம்மூர்ப்பெண்களாதியாய் எவரும் பழமொழிப் பிரீதியராதலால், அவற்றிற் சற்றும் ஒறுப்பின்றித் தாராளமாய் சேர்த்துக் கொண்டோம்” (சதாசிவம்பிள்ளை, 1893:பாயிரம்)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதிலிருந்து அவர் எல்லோருக்கும் புரியும்படியானதொரு உரைநடையைக் கையாளவேண்டுமென்ற சிந்தனையினைக் கொண்டிருந்தமை புலனாவதோடு, அவருடைய கதைகளை ஆராயும் பொழுது அவரது சிந்தனைக்கேற்ப கதைகளினது போக்குகளுக்கு ஏற்றதானதொரு மொழி நடையைக் கையாண்டுள்ளமையினை அறியலாம். நாட்டார் கதைகளில் முக்கியமாக இடம்பெறும் கதைக்குள் கதைகூறும் பண்பையும் அதிகமான இவரது கதைகளிற் காணலாம். உதாரணமாக ‘சிதடகண்டிரவன்’ கதையுள் ‘கபடநாடகன் கதை’, ‘நுட்பாதிநுட்பமும் நுணுக்காநுணுக்கமும்’ கதை என்பன இடம்பெற்றுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. மேலும், சிதடகண்டிரவன் கதையில் ‘எறும்பு முட்டைகொண்டு திட்டை ஏறினால் மழை பெய்யும்’, ‘அடம்பன்கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு’, ‘குற்றங்களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல் கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்’, ‘பசிவந்திட பத்தும் பறந்திடும்’, ‘குபேரன் பட்டினம் கொள்ளை போனாலும் அதிட்டங் கெட்டவனுக்கு துடைப்பங்கட்டையும் அகப்படாது’, ‘குதிரையின் குணமறிந் தல்லவோ தம்பிரான் கொம்பு கொடாதது’, ‘கழுதை கஸ்தூரி வாசனை அறியாதது போல’, ‘புற்றினின்றும் புறப்படும் ஈசற்கூட்டங்கள்போல’, ‘வெள்ளியிட்ட காலுக்கு வெறுங்கால் அடிமைபோல’, என முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளமை போன்று பழமொழிகள், உவமைத்தொடர்கள், மரபுத்தொடர்கள் என்பவற்றையும் கையாளத் தவறவில்லை. ஏனைய கதைகளிலும் ‘இரண்டு வீட்டிலுங் கலியாணம், இடையிலே செத்தது நாய்க்குட்டி என்றாற் போல’ ‘மகன் செத்தால் சாகட்டும் மருமகள் கோட்டமடங்கட்டும் என்ற மாமியாரைப் போல’ போன்ற உவமைத்தொடர்கள், பழமொழிகள், உருவகங்கள், மரபுத்தொடர்கள் போன்றவறை பெரிதும் கையாள்வதன் மூலம் வருணனைநடையையும், வெறும் நிகழ்ச்சிகளை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கிக் காட்டி என்ன நிகழப்போகிறது என்ற எதிர்பார்ப்பைத் தூண்டுகின்ற சாதாரணமாகக் கதைகளை எழுதும் பொழுது கையாளப்படும் எடுத்துரைப்பு நடையையும் பேச்சுமொழிப் பிரயோகத்துடனான பாத்திரங்களுக்கிடையிலான உரையாடற் பாங்கிலமைந்த நாடக உரைநடையையும் இத்தொகுப்பில் அவதானிக்கலாம்.

இந்நூலின் பாயிர உரைநடைபற்றி நோக்கும்பொழுது, அளவுக்கதிகமான வடமொழிச் சொற்களையும், வடமொழி எழுத்துப் பிரயோகங்களையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. பழைய உரையாசிரியர்களின் உரைநடைப்பாங்கினை

ஒத்த ஒரு உரைநடைப் போக்கினையும் அங்காங்கே காணமுடிகின்றது. அதாவது, “அவ்வுபாத்திமைத் தொழிலால் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் உதயதாரகை பத்திராதிபதித் தொழிலுக்கு அழைக்கப்பட்டபோது, சாவகாச தாழ்ச்சியால் அவ்வலுவலைப் பின்போட்டு ஆயத்தமானவற்றிற் சிலவற்றை “நன்றெறிக்கதாமாலிகை” என்ற முன்னுரையுடன் தாரகைப்பத்திரிகையில் தோன்றச் செய்து, மறுபடி பத்திரோதனைக்குரிய வேறுசிலவற்றை இடைக்கிடை எழுதியும் வந்தோம்.” என சில காற்புள்ளிகளுக் கப்பால் முற்றுப்புள்ளி வருவதான, அதுமட்டுமன்றி பல காற்புள்ளிகளுக்கப்பால் முற்றுப்புள்ளி வருவதான நீண்ட வசனங்கள் கையாளப்படுதல், வடமொழிச் சொற்களைப் பெருவாரியாகக் கையாளுதல், கடின சொற்பதங்களையும் கையாளுதல் போன்ற பண்புகளை அவதானிக்கலாம். மேலும், பத்திருபது, பதினைந்திருபது எனச் சேர்த்தெழுதும் பண்பினையும் காணலாம். சதாசிவம்பிள்ளையினுடைய காலத்தில் சேர்த்தெழுதுவதென்பது இயல்பான ஒரு விடயமாக இருந்துள்ளமை அக்கால இலக்கியங்கள் மூலம் அவதாக்கலாம். எவ்வாறிருப்பினும் இக்காலத்திலும்கூட இலகுவாக வாசிக்கக்கூடியதாக இருக்கும் இந்நூல் உரைநடை இலக்கிய வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தக்கதொரு இடத்தினைப் பெறுகிறது என்று கூறுவதில் தவறில்லை.

சாதாரண இதிகாசம்

ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் உரைநடையாலான மற்றுமொரு நூலே ‘சாதாரண இதிகாசம்’ ஆகும். இந்நூல் ஆசிரியரது தமிழ்ப் பற்றையும், நாட்டுப் பற்றையும் பிரதிபலிக்கின்றது. 1858ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க இலங்கை மிஷனால் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலப் பிரதியானது இலண்டன் மாநகரிலுள்ள பிரிட்டிஷ் நூலகத்தில் மட்டுமே இருப்பதாக அறியமுடிகின்றது. (சதாசிவம்பிள்ளை, 1858, முகவுரை) தலைப்பிற்கேற்ப உலகநாடுகளின் வரலாறுகளைக் கூறுவதாக இந்நூல் அமைந்துள்ளதென்பதனை “இதிலே உலக சிருட்டிப்புத் தொடங்கித் தற்காலம் வரைக்கும் நடந்த விசேஷ சம்பவங்கள் பொழிப்பாய் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.” (1858, முன்னட்டை) என்னும் ஆசிரியரின் கூற்றின் மூலமே உறுதி செய்து கொள்ளலாம். ஆசிரியரின் காலத்தில் தூயதமிழ்ச் சொற்கள்தான் இடம்பெற வேண்டுமென்ற கட்டுப்பாடு இல்லாமையினால் அவரின் எல்லா இலக்கியங்களிலும், உரை நடைகளிலும் வடமொழிச் சொற்களின் ஆட்சியைக் காணலாம். “சாதாரண இதிகாசம்” என்னும் தலைப்புக்கூட வடமொழி தழுவியதாகவே உள்ளமையினை அவதானிக்க முடிகிறது. ‘இதிகாசம்’ என்பது ‘வரலாறு’ என்னும் பொருளைப் புலப்படுத்தும் ‘இதிஹாச’ என்னும் வடமொழிச் சொல்லை அடியொற்றி உருவானது. ‘சாதாரணம்’ என்பது வடமொழிச் சொல். சதாசிவம்பிள்ளையவர்களின் காலத்தில் உலகம், பிரபஞ்சம் என்பவற்றுக்கு இணையாக சாதாரணம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை இத்தலைப்பினூடே அறிந்து கொள்ளலாம். எனவே, உலக நாடுகளின் வரலாறு என்ற அர்த்தம் பொதியும்படியாக ஆசிரியர் இத்தலைப்பைச் சூட்டியுள்ளார்.

இற்றைக்காலச் சூழ்நிலையில் இத்தலைப்பிற்கு இவ்வர்த்தத்தைப் பெறமுடியாது. உலக வரலாற்றைத் தமிழிற் கூறிய முதல் நூல் என்ற பெருமைக்குரிய நூலாகவும் இது காணப்படுகிறது. உலக உருவாக்கம் தொடக்கம் அவரது காலம் வரைக்கும் நடந்த விசேஷ சம்பவங்கள் சுருக்கமாய் சொல்லப்பட்டுள்ளன. 480 பக்கங்களைக் கொண்டது. இது பாடசாலை பாடப்புத்தகமாக மட்டுமன்றி ஆய்விற்கும் பொதுவாசிப்பிற்கும் உரிய நூலாகவுமுள்ளது. “இது தமிழ் மாணவர்களுக்கு உபயோகமாய் இயற்றப்பட்டு அமெரிக்கன் மிஷனார் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.” (சதாசிவம்பிள்ளை, 1858, முன்னட்டை) என்பதனுடே இது தமிழ் மாணவர்களை மையப்படுத்தித் தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்காக எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஆசிரியர். அதனைத் தவிர இதனைப் பிரசுரித்தவர்கள் அமெரிக்க மிசனைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் தெளிவாகிறது. இந்தச் செயற்பாடானது அக்காலத்தில் இலங்கையைக் காலணித்துவப்படுத்திய ஆங்கிலேயர் தமது மதத்தைப் பரப்பும் நோக்கத்துடன் செயற்பட்டிருந்தாலும் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கும், தமிழ் இலக்கியங்களின் செழுமைக்கும், தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கும் பணியாற்றியுள்ளனர் என்பதைப் புலப்படுத்துவதோடு, சதாசிவம்பிள்ளை போன்ற சுதேசிகள் இதன் மூலம் தமது இலக்கிய ஆளுமையினை வளர்த்துக் கொண்டது மட்டுமன்றி தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளமையும் புலனாகின்றது.

வாசிப்புப் பழக்கத்தில் மிக்க ஈடுபாடுடையவரான சதாசிவம் பிள்ளைக்கு அதிலும் புவியியல், வரலாறு என்பவற்றில் அதீத ஈடுபாடு இருந்ததெனலாம். நாம் அதனைப் பின்வருமாறு அவருடைய மொழிநடையிலேயே காணலாம்.

“மானிடப் பிறவியாய்ப் பிறந்தோர் யாவருக்குந் தத்தம் நாடும் வீடும் விட்டு அன்னிய தேசங்கட் சென்று, அங்குள்ள நூதனாதிசய காட்சிகளைத் தரிசித்துச் சந்தோஷமடையுஞ் சிலாக்கியங் கிடையாதாம் இச்சிலாக்கியமில்லார்க்குப் புவனசாஸ்திரம் இதிகாசமென்னும் இரு நூல்களும் அதிஉபயோகங் கொண்டவைகளாம். அப்பெயர்ப்பட்டோர்க்குப் புவனசாஸ்திர இதிகாசங்கள் குருடர்க்குக் கண்களுஞ், செவிடர்க்குக் காதுகளும், முடவர்க்குப் பாதங்களும் போல்வனவாம்.” ஆகவே, பூரண அறிவாளிகளாயிருக்க ஆசிப்போர் அவ்விருவகை நூல்களையுங் கசடறக்கற்றுணர வேண்டுமென்பது “கையிற் புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டாம்” என்றாற் போல வெளிப்படையாயிருக்கிறது.” (1861,பாயிரம்)

இச்சந்தர்ப்பத்தில் அவருடைய சாதாரண இதிகாசப் பாயிரத்தில் வரும் மேலும் சில பகுதிகளை நோக்குவதன் மூலம் அவரின் வாசிப்புப் பழக்கத்தைபற்றி மட்டுமன்றி அவர் சாதாரண இதிகாசத்தை உருவாக்க எடுத்துக்கொண்ட பிரயத்தனங்கள், வாசித்த நூல்கள், எதனால் இந்நூலை உருவாக்க முனைந்தார், யாருக்காக இந்நூலை உருவாக்க முயன்றார் என்பதுபற்றி, இந்நூலை உருவாக்க முனைந்த வேளையில் ஏற்பட்ட இடர்களைந்த முறைபற்றி, பிழை பொறுத்தருள வேண்டல்

பற்றி என இன்னோரன்ன பல விடயங்களை உள்ளடக்கியுள்ளமையோடு, அதற்கும் மேலாக இப்பாயிரப் பகுதியினுடாக அவருடைய பாயிர உரைநடைப் போக்கினையும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

“இவ்விரு நூல்களும் ஆங்கிலோ அமரிக்கியர் முதலான பல சாதிக்காரருக்குள்ளே தராளமாகவுஞ் சம்பூரணமாகவுமிருக்கின்றன. நமது சாதியாருக்குள்ளே மிக அருமை. இது நம்முருக்கோர் பெருங்குறைவு. இக்குறைவு, அமரிக்கன் குருமார் முதலான பரோபகாரிகள் தமிழ்நாட்டுட் புகுந்து, இங்லிஷிய பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்துக், கலைமேகங்களாய் நின்று கலைமாரி வருஷித்து, அறிவருவியைப் பெருக்கி, மதனவாவிகளை நிரப்பப்பெற்ற இங்கிலிஷிய மாணாக்கரைவிட்டு அகன்று போயினும், ஆங்கிலோ பாஷையைக் கற்றறியாத தமிழ்மாணாக்கரை விட்டகன்று போனதில்லை. இக்குறைவையொழித்தற்கு உபயோகமான புத்தகங்கள் வேண்டியவாறு இன்னும் நமது செனன பாஷையிற் திருப்பப்படவில்லை. புவனசாஸ்திரப் புத்தகங்கள் சில தமிழில் பெயர்த்தெழுதப் பட்டிருப்பினுஞ் சாதாரண இதிகாசப் புத்தகமோ இன்னும் நமது செனன பாஷையிற் தோன்றவில்லை.

இம்முகாந்திரத்தினால் இச்சாதாரண இதிகாசத்தை எழுத ஆரம்பித்தோம். ஆரம்பித்தும் ஒரே முறையில் இதற்கு நாம் அடியிட்டதில்லை. பள்ளிக்கூட பிள்ளைகள் சிலருக்கு இதிகாசங் கற்பிக்கும்பொழுது அந்நேரத்துக்கு வேண்டிய குறிப்புரைகளை எழுதிவைத்திருந்தோம். பின்பு அவற்றைத் திரட்டி அவற்றுடன் பல பொழிப்புகளைக் கூட்டி ஒரு வினாவிடைப் புத்தகத்தை எழுதிவைத்தோம். அவற்றை இயந்திரசாலைக்கு அனுப்பும்பொழுது மேலும் சில பல விசேஷங்களைக் கூட்டி முன்னெழுதின வினாவிடை ரூபத்தை மாற்றி இப்போ காண்கிற இந்த ரூபமாக இயற்றினோம்.

இந்நூற்காதாரமாக இங்கிலிஷிய பாஷையிலுள்ள இதிகாசப் புத்தகமொன்றைத் தெரிந்தெடுத்து அதை நாம் முறையே மொழிபெயராமற், குட்டிரிச்(C.G.Goodrich), ரொப்பின்ஸ் (R.Robbins) என்னும் இருபண்டிதர்களால் இயற்றப்பட்ட சாதாரண இதிகாச நூல்களை இதற்கு முதனூலாகக் கொண்டோம். கொண்டும், மற்றும் பேர் போந்த சில ஆக்கியோர்களாற் செய்யப்பட்ட வேறுநூல்களைச் சார்பாக்கி அவற்றிலுள்ள விசேஷங்களையும் இவற்றினுடன் அமைத்துக்கொண்டோம்.

விசேஷமாய் அமரிக்காவின் சரித்திரத்திற்குப் பார்லி என்பவராற் செய்யப்பட்ட கம்.உம் சரித்திரப் புத்தகங்களையும், எம்மா வில்லார்ட் (Emma Villard) என்னும் கல்விச் செல்வியினால் இயற்றப்பட்ட ஐக்கிய தேசச் சரித்திரத்தையும், இந்துதேசச் சரித்திரத்திற்கு மார்ஷ்மன்(Jhon C. Marshman) என்பவராற் செய்யப்பட்ட இந்துதேசச் சரித்திரத்தையும், இலங்கைச் சரித்திரத்திற்குத் துருநகர்துரை (Hons. G.Turner, Esq) இனாலும், காசிச்செட்டித்துரையினாலும், செய்யப்பட்ட இலங்கைச்சரித்திரத்தையும், யூதர் சரித்திரத்திற்கு யான்(Jahn) என்பவராற் செய்யப்பட்ட எபிரேயர் சரித்திரத்தையும், மற்றுமற்றுஞ் சரித்திரங்களுக்கு

என்சைக்ளோபீடியா அமரிக்கான (Encyclopedia Americana), இலக்கிய அகராதி (Classical Dictionary by J.Lempriere, D.D) முதலான மறுநூல்களையுந் துணையாகக்கொண்டு இந்நூல் செய்தோம். வேதசரித்திரத்தைப் பற்றிய கால அட்டவணைகளுக்கு என்சைக்ளோபீடியா அமரிக்கான முதலான நூல்களையும் ஆதாரமாக அங்கீகரித்தோம். இந்நூலைப் பெருநூலாகச் செய்யாமற் பொழிப்பாகச் செய்தமையால் இதிலே ஒரு இராச்சியத்தைப் பற்றியாகுதல், ஒரு யுத்தகளத்தைப் பற்றியாகுதல், ஒரு அரசனைப்பற்றியாகுதல், அவனுடைய பிரச்சினைகளைப் பற்றியாகுதல், சொல்லவேண்டிய யாவற்றையுங் கோவை செய்து பூரணமாய்ச் சொன்னதில்லை. தமிழ் மாணாக்கனுடைய இருதயசாலையை நிரப்புதற்குத் தகுந்தவைகளெனக் கண்டவைகளை மாத்திரமே இந்நூலுட் சொன்னோம்.

ஆக்கியோர் சருவரும் ஒரு யுத்தத்தைப்பற்றியேனும், பெரும்பான்மையுஞ் சரியொத்துப் பேசினும் பொதுவாய்க் காலநிரூபணத்திற் சரியொத்துப் பேசக்காணோம். ஆதலால் இந்நூலுட் காணப்படும் காலநிரூபணங்களும், பல இடங்களில் ஒன்றற்கொன்று வேற்றுமைகொண்டதாயிருப்பினும் யாதொரு ஆசிரியருடைய சம்மதமும் மேற்கோளுமின்றி நாமாக ஒன்றையும் இவ்விடத்திலே நமதிஷ்டப்படி நூதனமாகவொன்றையுங் கற்பித்துக்கொள்ளவில்லை. இந்நூற்போக்கும் பாவைநடையும், அலங்காரம், பளபளப்பு, சொல்லின்பம், பொருளின்பம், முதலியன பயந்திருக்க வேண்டுமென்று நாம் துணியாமற், பாலரும் பிறரும் எளிதில் விளங்கவும் நூல் மிகச்சுருங்கவும் நினைத்து, சுருங்கச்சொல்லியும் விளங்கவைத்தும் இடங்களுக்கிணங்கச் செம்மொழி தெரிந்தும் வழக்கச்சொல் செறித்தும் எழுதினோம்.

இந்நூலை இயந்திரசாலைக்கு அனுப்பிய பின்பு இதை மேலும் மேலும் வாசித்துப் பரிசோதித்துப் பிழைதீர்ப்பதற்குப் போதிய தருணமுங் காலமும் நமக்கு வாயாமையினால் இந்நூலிற் பற்பல பிழைகள் காலாந்தங்களில் நுழைந்துவிட்டன என்று நினைக்கின்றோம். பிறபாவைப் பெயரைத் தமிழாக்குவதற்கு வரையறையான விதிகள் இதுவரைக்குமில்லாமையாலும் இயந்திரசாலையிலே வேண்டிய எழுத்துக்கள் சில இல்லாமையாலும், இங்கிலிஷினுள்ள இடப்பெயர் ஆட்பெயர்களைத் தமிழாக்கும்பொழுது சில பேதங்களுங் காண ஏதுவாயிருக்கிறது. இப்புத்தகம் இரண்டாமுறை அச்சிடப்படும்பொழுது இக்குறை களையப்படுமென்று நம்புகிறோம்.

சில நாடுகள் தவிர மற்றும் ஒவ்வொரு நாட்டின் வரலாறும் முற்றுப்பெறும்பொழுது, அந்தந்த நாட்டிலுள்ள அரசர், பண்டிதர் ஆதியான சிரேஷ்டர்களின் பெயர் அட்டவணைகளைக் காலவரைய றையாய் அமைத்திருக்கிறோம். நூலின் முடிவிலே விசேஷசம்பவங்களின் காலநிரூபணவிளக்க மொன்றை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். இந்நூலில் அநேககாரியங்கள் பிண்டித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவற்றின் விரிவுகளை

உய்த்துணரவிரும்புவார் நம்மேற் குற்றம்பாரியாமற் பெருநூல்களைத் தேடி உணர்வாரென்று நம்புகிறோம். இந்நூல் மாணாக்கராகிய குருடர் இதிகாசமாகிய பண்டசாலையுட் செல்லக் கோல்கொடுத்து வழிகாட்டிப் போகும் ஒரு பாலனுக்குச் சமமாமென்றும் இதிகாசமாகிய பெருங்கடலைக் குடித்து ஏப்பமிடுகின்ற பெளராணிகருக்கு ஒரு சிறு ஞாபகப்பத்திரமாயிருக்குமென்றுத் துணிகின்றோம்.

இந்நூல் தமிழுக்கு ஒரு அரிய புத்திரனாய்விருப்பதாற் கலைமாதாக்கள் அனைவரும் இதற்குப் பாலுட்டி மடியிடைவைத்துத் தாராட்டி மனசிடைவைத்து ஓராட்டிக் “குற்றங்களைந்து குறைபெய்து” வளர்ப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

இப்படிக்கு,

உடுவில் வித்தியாசாலை,

J .R Arnold”

மேலுள்ள பாயிரப்பகுதியில் நீண்ட வசனங்களாலான உரைநடையைக் காணலாம். உதாரணமாக முதலாவது பந்தியில் வரும் ‘இக்குறைவு’ என்று தொடங்கி ‘போனதில்லை.’ என்று முடியும் வாக்கியத்தையும், நான்காவது பந்தியில் வரும் ‘விசேஷமாய்’ என்று தொடங்கி ‘செய்தோம்’ என்று முடியும் வாக்கியத்தையும் அவதானிக்கலாம். மேலும் அதே பந்தியில் வரும் ‘இந்நூலை’ என்று தொடங்கி ‘சொன்னதில்லை’ என்று முடியும் வாக்கியத்திலும், ஐந்தாவது பந்தியில் வரும் ‘ஆதலால்’ என்று தொடங்கி ‘கற்பித்துக்கொள்ளவில்லை’ என்று முடியும் வாக்கியத்தையும் அதனைத் தொடர்ந்து வரும் ‘இந்நூற்போக்கும்’ என்று தொடங்கி ‘எழுதினோம்’ என்று முடியும் வாக்கியத்தையும் உதாரணங்களாக நோக்கலாம். இவை நீண்ட வாக்கியங்களாக இருப்பினும் இலகுவாக விளங்கிக்கொள்ளக்கூடியனவாகவே உள்ளன.

இப்பாயிரப் பகுதியில் இந்நூலினுடைய முக்கியத்துவத்தைப் புலப்படுத்த முனைந்த ஆசிரியர் குருடர்க்குக் கண்களுஞ், செவிடர்க்குக் காதுகளும், முடவர்க்குப் பாதங்களும் போல்வனவாம் என்று உவமையினையும் கலைமேகங்களாய், கலைமாரி, அறிவருவி, மாணாக்கராகிய குருடர், இதிகாசமாகிய பண்டசாலை, இதிகாசமாகிய பெருங்கடல் என்று உருவகங்களையும் கையாண்டுள்ளார். “கையிற் புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டாம்” என்று பழமொழியினையும் கையாண்டுள்ளமையினை அவதானிக்கலாம். எனவே இங்கு அவர் அலங்காரநடையினைக் கையாண்டுள்ளமையினைக் காணமுடிகின்றது. அந்தவகையில் “இந்நூல் தமிழுக்கு ஒரு அரிய புத்திரனாய்விருப்பதாற் கலைமாதாக்கள் அனைவரும் இதற்குப் பாலுட்டி மடியிடைவைத்துத் தாராட்டி மனசிடைவைத்து ஓராட்டிக் “குற்றங்களைந்து குறைபெய்து” வளர்ப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.” என்ற பகுதியில் அலங்காரநடையினைத் தெளிவாகக் காணலாம்.

தமிழில் படிப்பதற்கு உரைநடையாலான நூல்கள் இல்லாத அக்காலத்தில் பிறமொழிகளைக் கற்று அவற்றைப் போலச் செய்பவர்களுக்கு சிறந்த வரவேற்பிருந்தது. அதனால் பிறமொழிச் சொற்கள் கலந்துவருவதில் எந்தவிதத் தடையும் இருக்கவில்லை. அதிலும் 'தேவபாஷை' என்று அழைக்கப்பட்ட வடமொழிச்சொற்களை தமிழில் பயன்படுத்துவது பெருமைக்குரிய விடயமாகவே கருதப்பட்டது. அதிலும் வடமொழியினை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்தவராக இருப்பின் சொல்லவும் வேண்டியதில்லை. அந்தவகையில், சதாசிவம்பிள்ளையும் விதிவிலக்கானவராக இருக்கவில்லை. வடமொழிச் சொற்களையும், வடமொழி எழுத்துக்களையும் தாராளமாகவே பயன்படுத்தியுள்ளார். மேலுள்ள பாயிரப் பகுதியில் அவை தடித்த எழுத்துக்களால் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேலும், சிலாக்கியம், புவனசாஸ்திரம், ஆசிப்போர், காலாந்தங்களில், வாயாமையினால், போந்த, பெளராணிகம், பிண்டித்து போன்ற தற்காலத்தில் பயன்பாட்டில்லாத பல சொற்களை அவருடைய உரைநடையில் காணலாம். இவை அவருடைய காலத்தில் அவர் வாழ்ந்த சூழ்நிலையில் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழிநடையை, உரைநடையை எமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன. சதாசிவம்பிள்ளை தமது உரைநடையில் துணிகின்றேன், செய்தேன், எழுதினேன் என்று தன்மை ஒருமையில்; முடியவேண்டிய இடங்களிலெல்லாம் துணிகின்றோம், செய்தோம், எழுதினோம் எனத் தன்மை பன்மையில் நிறைவுசெய்வதை அவதானிக்கலாம். அவருடைய அத்தனை உரைநடை நூல்களிலும் இத்தன்மையே விரவிக் காணப்படுகிறது. இவ்வாறு தன்னடக்கத்தைக் காட்டுமுகமாகத் தன்மை பன்மையைக் கையாளுவதை அக்கால உரைநடைநூல்கள் பலவற்றுள்ளும் அவதானிக்கலாம். சாதாரண இதிகாசம் மாணவர்களை மையப்படுத்தியதாக பாடசாலைகளுக்காகப் படைக்கப்பட்ட நூல். கல்வியியல் சார்ந்த அறிவியல் சார்ந்ததொரு நூல். இதனை மனதிற் கொண்டே இந்நூலின் உரைநடையையும் அமைத்துள்ளார். இதனை அவர் தனது பாயிரத்தின் மூலம் பின்வருமாறு புலப்படுத்துகின்றார்.

“இந்நூற்போக்கும் பாஷைநடையும், அலங்காரம், பளபளப்பு, சொல்லின்பம், பொருளின்பம், முதலியன பயந்திருக்க வேண்டுமென்று நாம் துணியாமற், பாலரும் பிறரும் எளிதில் விளங்கவும் நூல் மிகச்சுருங்கவும் நினைத்து, சுருங்கச்சொல்லியும் விளங்கவைத்தும் இடங்களுக்கிணங்கச் செம்மொழி தெரிந்தும் வழக்கச்சொல் செறித்தும் எழுதினோம்.” (சாதாரண இதிகாசம், பாயிரம்)

அதாவது ஒன்றை அறிவியல் ரீதியாக அணுகிப் புலப்படுத்தும்பொழுது சுருக்கமாகவும், விளக்கமாகவும் கூறுவதோடு காரணகாரிய விதிப்படி கூறுதல் அவசியம் என்பதோடு, இடத்திற்கேற்ப மொழிப்பிரயோகம் அமையவேண்டும் என்பதையும் கூறுகின்றார். இந்நூல் அறிவியல் சார்ந்த பாடநூலாக இருக்கின்றமையால் பல விடயங்களை விளக்கிக் கூறுகின்றமையினை அவதானிக்கமுடிகின்றது. எனவே, பொதுவாகப் பாடநூல்களில் கையாளப்படும்

விளக்க நடை கையாளப்பட்டுள்ளமை புலனாவதோடு அறிவியல் சார்ந்த விடயங்களைக் கையாளும்பொழுது அறிவியல் நடை கையாளப்பட்டுள்ளமையினையும் அவதானிக்கலாம். இதனை மேலும் விளக்குவதாக, சாதாரண இதிகாசம் நூலில் “அநேக வேடிக்கைக் கதைகளும், மற்றும் நூல்களிலிவைபோலுந் தமாசன வேறு வரலாறுகளுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் யாவும், நமது யுக்திக்கும் விவேகத்திற்கும் ஒற்றுமையின்றி, மனோகற்பிதம் போன்றிருப்பதால், அவைகள் சத்தியவரலாறென அங்கிகரிக்கப்படத் தகுந்தவைகளல்ல.” என்று வரும் அவருடைய கூற்று வரலாறும் கூட சத்தியவரலாறாக உள்ளதாவென்பதை அறிவியல் ரீதியாக ஆராய்ந்து நோக்கவேண்டும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. எனவே, உலக வரலாறுகளைக் கூறும் பொழுது அதற்குப் பொருத்தமான வரலாற்று நடையைக் கையாளும் அவர், அந்த வரலாறுகளையும் அறிவியல்பூர்வமாக ஆராய்ந்து கூறும்பொழுது வீண் அலங்காரங்களற்ற, விபரிப்புகளற்ற அறிவியல் பூர்வமான விளக்கங்களைக் கொண்ட நடையினைக் கையாள முனைகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. “நோர்வே தேசம் பனி செறிந்த சீதள பூமி. அங்கே பசுமாடுகள் மிகுதி. அதன் இராசதானியாகிய பேர்கேன் (Bergaen) நகரம் மிக விஸ்தாரமுங்கனசனமுமுள்ளது. முற்காலத்திலே நோர்வே நாட்டாருக்குள் துணிகரமும் விரபராகியமுமுள்ள கடல்வாசிகள் பலருண்டு” (சதாசிவம் பிள்ளை, 1858, ப381) அவர்களுள் நதோதி என்னும் கடற்கொள்ளைக்காரன் ஐஸ்லாந்து தீவைக் கண்டுபிடித்தமை, தென்மார்க்கு தேசத்தின் இராசனாகிய மகாகனூதே நோர்வே தேசத்தைப் பிடித்துத் தன்வசப்படுத்தியிருந்தமை என்று சாதாரண இதிகாசத்தில் இடம்பொறும் இப்பகுதி தொடர்கிறது. இங்கு ஆசிரியர் ‘வரலாற்றறிவியல் நடையைக் கையாண்டுள்ளார் எனலாம்.

வானசாஸ்திரம்

இது சதாசிவம்பிள்ளையின் உரைநடையாலான மற்றுமொரு நூல். அறிவியல் நூல் என்றும் இதனைக் கூறலாம். விண்வெளிதொடர்பான அறிவியல் விடயங்களை சுருக்கமாக இந்நூல் சித்திரிக்கின்றது. தமது காலம்வரை ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த நூல்களிலிருந்தும் இந்திய மொழிகளிலிருந்த நூல்களிலிருந்தும் வானிலை பற்றிய கருத்துக்களைத் தொகுத்து 71 பக்கங்கள் கொண்ட சிறு நூலாக இதனை வெளி யிட்டுள்ளார். இயற்கை விஞ்ஞானம் பற்றியதான இந்நூலை ஆசிரியர் திட்டமிட்டு வடிவமைத்துள்ளார். இது பதினேழு அதிகாரங்களாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சதாசிவம்பிள்ளையின் சாதாரண இதிகாசம் மானுடவரலாற்றியல் நூலாகக் காணப்பட, வானசாஸ்திரம் பௌதீகவிஞ்ஞானத்துறை சார்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. இவை இரண்டுமே கல்வியியல், அறிவியல் சார்ந்த நூல்களாகக் காணப்படுகின்றன. வானசாஸ்திரத்தில் சதாசிவம் பிள்ளை எவ்வாறான உரைநடையைக் கையாண்டுள்ளார் என்பதற்கு எழுமாறாகப் பின்வரும் பகுதியை எடுத்துக்கொண்டு அவதானிப்போம்.

“மேற்சொல்லப்பட்ட கிரகங்களுக்கு அப்பாலிருக்கிற கிரகம் வியாழம் (Jupiter). இதுவே மற்றுங் கிரகங்கள் யாவற்றிலும் மிகப் பெரிதான கிரகம். இதனது பிரபையினாலும் பிரமாணத்தினாலும் அது மற்றுங் கிரகங்களுள் நின்று வெகுவாய்ப் பிரித்தறியப்படுகிறது. சுக்கிரனையும் பார்க்க இதுவே பிரபைக் கிரகமாம். அதன் குறுக்குவிட்டம் முன்பின்னாகத் தொண்ணூறாயிரம் மைல். பூமியைப் போன்ற ஆயிரத்திருநூறு உருண்டைகளைத் திரட்டினால் அதன் பரமத்திற்குச் (volume) சமமாம். (அதாவது அது நமது பூமியிலும் ௧,௨௮௧ மடங்கு பெரிதானது. அதற்குத் தூரியனுக்குமுள்ள தூரம் நாற்பத்தெட்டுக் கோடியே ஐம்பதிலட்சம் மைல். நமது வருசங்களில் ஏறக்குறைய பன்னிரெண்டு (12) வருசங்கள் சென்றால் அது ஒரு முறை தூரியனைச் சுற்றிச் செல்லுகிற காலமாம்.

அது மணிநேரம் ஒன்றில் ஏறக்குறைய இருபத்தெண்ணாயிரம்(28,000) மைல் வீதமாய்ச் தூரியனைச் சுற்றும். வருடமொன்றிற்கொரு ராசியாய்ப் பன்னிரண்டு இராசிகளையும் பன்னிரண்டு வருஷங்களிற் சுற்றும். அது தூரியனைச் சுற்றிவருகிறது மாத்திரமல்ல ஏறக்குறையப் பத்துமணி நேரத்துக்கொருமுறை தான் நாராசத்திலஞ் சுற்றும். அதன் துருவக்குறுக்கு விட்டத்தை (Equatorial Diameter) ஆயிரம் மைல் கதித்திருக்கும். அல்லது அவ்விருபகுதி விட்டங்களுக்குமுள்ள பிரமாணம் நூற்றேழுக்கும் நூற்றுக்குமுள்ள பிரமாணம் போலாம். அதன் நாராசச் சுற்றுக் கதியே இதற்குக் காரணம். பூமியின் சமரேகையிலுள்ள ஓரிடம் இருபத்தேழு மடங்கு கதிகொண்டு சுற்றும். ஓர் வஸ்துவின் சுற்றோட்டக் கதிப்பிரமாணத்துக்கும் களப் பிரமாணத்துக்கும் தக்கதாய் அவ்வஸ்துவின் நிரட்சப்பகுதி வீக்கமடையும் என்பது சாஸ்திரப்பிரமாணமாதலால், வியாழம் சக்கராகாரமான கோள ரூபம் (Oblate Spheroid) கொண்டது.” (1861,49)

இது வானசாஸ்திரம் தொடர்பான பௌதிக விளக்கமாகக் காணப்படுகிறது. இங்கு சதாசிவம்பிள்ளை கையாண்டிருக்கும் உரைநடையானது நன்னெறிக் கதாசங்கிரகத்தில் கையாண்டிருக்கும் உரைநடையைப் போலவோ, இல்லறநொண்டியில் கையாளப்பட்டிருக்கும் உரைநடையைப் போலவோ இல்லாமல், காரணகாரிய விளக்கங்கள், விவரணங்கள், தெளிவுபடுத்தல்கள். கலைச்சொற்கள், ஒலிபெயர்ப்புச் சொற்கள் போன்றன முக்கியத்துவம்பெற்று வானசாஸ்திரம் என்ற விடயத்தைச் சித்திரிக்கின்றமையினைக் காணலாம். இங்கு உரையாசிரியர்களது உரைநடைபோல் நீண்ட வசனங்களோ, அலங்காரச் சொற்களோ, பழமொழிகளோ, உவமைத்தொடர்களோ பயன்படுத்தப்படவில்லை. இவ்வதாரணப் பகுதியில் மட்டுமன்றித் தொடர்ந்தும் இவ்வாறான உரைநடைப்போக்கே காணப்படுகிறது. எனவே அவர் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்திற்கேற்ப உரைநடையைக் கையாளுகின்ற தன்மையினை

அவதானிக்கமுடிகின்றது. அந்தவகையில் இங்கு பாடநூல்களுக்குரிய விளக்க உரைநடையுடன் அறிவியல் உரைநடையையும் கையாண்டுள்ளார்.

புத்திரானுடைய சரித்திரத்தைக் கூறும் ஆசியசோதி என்ற நூலானது ஆங்கில நூலைத் தழுவி எழுதப்பட்டிருப்பினும், தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையினுடைய கவித்துவத்தால் 'தழுவல்' என்பதற்கப்பால் அது தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையின் சொந்தநூலாகவே நோக்கப்படுகிறது. அதே போல இந்நூலும் பல ஆங்கில நூல்களைக் கற்றுத், தேர்ந்து, தெரிவுசெய்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டு மிகச்சுருக்கமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ள நூலே என்றாலும், பிற நூல்களில் பிற மொழிகளில் இருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ள தகவல்கள் என்பதற்கப்பால் சதாசிவம்பிள்ளையின் மொழிநடையால் அவருடைய சொந்த நூலாகவே புலப்படுகின்றது. எனவே, உரைநடைபற்றிய சரியான வரைவிலக்கணங்களோ, தெளிவோ அற்ற அக்காலத்தில் இவ்வாறான பல உரைநடைநூல்களை உருவாக்கியதன் பின்னணியில் ஆர்வலர் சதாசிவம்பிள்ளை விதந்து போற்றக்கூடியவரும், தமிழ் உரைநடைவரலாற்றில் என்றும் நினைவுகூறப்படவேண்டியவருமாவார்.

இல்லற நொண்டி

“கைப்புள்ள ஓளடதங்களை உண்பிப்பதற்குத் துணையாகச் சர்க்கரையை உடன் சேர்ப்பார் போல எடுத்த விஷயங்கள் பிரீதியாவதற்கு நொண்டித் தருவே தக்க வாகனமாம் என்று கருதி, அதனைத் தெரிவு செய்தோம். எல்லோரும் புலமைப் பிரியரல்லராகவே, பாப்பகுதிகள் நான்கிற்கும் நான்கு வசனநடைப் பகுதிகளையும் நவமாய் இயற்றிப், பலாவாதிய பல தருக்களிருப்பினும் மிகுதி பற்றியதாற் தெங்கந் தோப்பு என்றாதற் போல இல்லற நொண்டி என்னும் பழைய நாமத்தையே துட்டலுற்றோம்.” (இல்லற நொண்டி.நூண்முகம்)

என இல்லற நொண்டியில் நூண்முகத்தில் நொண்டித்தரு கையாளப்பட்டமைக்கான காரணத்தையும், நான்கு பாடற்பகுதிகளுக்கும் நான்கு உரைநடைப் பகுதிகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளமைக்கான காரணத்தையும் ஆசிரியரே விளக்குகிறார். மெற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாயிரப்பகுதியில் நீண்ட வசனங்களாலான உரைநடையை சதாசிவம்பிள்ளை கையாண்டுள்ளமையும் கவனிக்கத்தக்கது. இது அவருடைய பாயிரநடைக்குரிய பொதுப்பண்பாக உள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

இல்லற நொண்டியின் அமைப்பானது தெய்வஸ்துதியோடு ஆரம்பிக்கிறது. கிறிஸ்தவப் பின்னணியில் உருவாகியிருப்பினும், தெய்வஸ்துதியில் கிறிஸ்தவ அடையாளங்களை எங்கும் காணமுடியாதுள்ளதோடு, இந்துமதம் தொடர்பான சொற்களையே காணக்கூடியதாக உள்ளது. நொண்டியொருவன் தனது கதையைக் கூறும் அமைப்பினையுடையதே 'நொண்டி' இலக்கியமாகும். இது பொதுவாகச் சமூகச் சீர்திருத்தத்தை அடிப்படையாகக் கொள்கிறது. தமிழ் இலக்கியத்தில் பதினேழு, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளிலேயே இந்நாட்டார் இலக்கிய வடிவம் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்குகின்றது. இங்கு இல்லற நொண்டியானது கிறிஸ்தவ

சமயநெறிப்படி திருமணமென்பது முக்கியமானது. அது நிகழ்ந்த பிறகு பிரியாதிருக்க வேண்டும். திருமணமானபின் இருவருக்குமான கடமைகள், குறிப்பாக பெண் எவ்வாறான கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போன்றவற்றை விளக்குவதாக உள்ளது. நான்குவகை ஆச்சிரமங்களுள் இரண்டாவதான இல்லாச்சிரமம் முக்கியமானது. அது தேவ சித்தப்படி உலகம் பலுகிப் பெருகுவதற்கு இலக்கான உத்தம ஆச்சிரமம் என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டு, இல்லறத்தின் முக்கியத்துவம் புலப்படுத்தப்படுகிறது. இல்லற நொண்டி பற்றி ஆசிரியரின் மேல்வரும் நூண்முகப் பகுதியும் அதனை நன்கு விளக்குவதாக அமைகின்றது.

“இப்பெயர்ப்பட்ட தலைமைபெற்ற இல்லாச்சிரமமானது அதனை அனுஷ்டியா நின்ற ஆடவர் இஸ்திரிகளின் தெய்வவழிபாடின்றிய நடையினாலும், இருதலைப் பிராணிகள் தத்தமக்கு இஸ்டப்பட்ட இடத்திற்கு ஒன்றையொன்று இழுத்து விகாத்தப்பட்டாற் போல, ஒருவரோடொருவர் ஒற்றுமையின்றிய நடையினாலும், பெரும்பான்மை குரங்கின் கையில் அகப்பட்ட நறுமலர் மாலையெனப் பங்கமும் அடைவதை அறியாதாரியார்? இஸ்திரி புருஷர்கள் காந்தமும் உருக்கும் போல ஒற்றுமைப்பட்டு இல்வாழ்க்கையை நடத்தாமையாற், பூவுலகத்தின் எந்தெந்தக் கோணங்களிலும் “வீட்டுக்கொரு வாசல்”

என்றாற் போல வீட்டுக்கொரு தொல்லையும் அல்லலுமாய் சமுசாரஞ் சிறப்பீனமுற்று சிரிப்பிற்கிடமாவது, எவரும் உணராக்காரியமன்றாம்.” (சதாசிவம்பிள்ளை, 1887, நூன்முகம்)

இந் நூன்முகப்பகுதியும் நூலாசிரியரின் நீண்ட வசனங்களாலான உரைநடையாகவே அமைந்துள்ளது. அதாவது உரையாசிரியர்களின் உரைநடையை ஒத்த சாயலைத் தருகிறது. மேலும் வடமொழிச் சொற்களையும் அவதானிக்கமுடிகிறது. அவ்வாறே உத்தம ஆச்சிரமம், விதூஷியாகிய ஒளவையார், வித்துவசிரோன்மணியாகும் அவர் தம்பி திருவள்ளுவ நாயனார் போன்ற சொற்றொடர்களையும், பழமொழிகள், உரைத்தொடர்கள், முதுமொழிகள், உவமைத்தொடர்கள் போன்றவற்றையும் உள்ளடக்கிய விவரிப்புநடை அல்லது அலங்கார நடையாக விளங்குகின்றமையினையும் அவதானிக்கலாம். மேலும்,

“தெய்வசிந்தனையை தன் இருதயத்தில் உறுதியாய்க் குடிகொள்ள வையாத அவபத்தனும், பாவபுண்ணியங்களைத் தேர்ந்துணராத சுமடனும், இகபர சலாக்கியங்களுக்குக் காரணமாகிய வித்தையை விரும்பிக் கல்லா முழுமகனும், “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” எனச் சிறுமையிற் கற்றறிந்த பாடத்தை முற்றும் மறந்து தாய் தந்தையரை வருந்தவிட்டுத் “தன்னைப் பெற்ற ஆத்தாள் கிண்ணிப் பிச்சை எடுக்க தம்பி கும்பகோணத்தில் கோதானம் வழங்குகிறான்” என்னும் முதுமொழி போலத் தான் கோலாகலம் பண்ணி வாழும் மாதூர் பிதூர்த் துரோகியும்,” பூதவுடம்பழியும் புகழுடம்பழியாது” என்பது தெரிந்து சற்பாத்திரங்களில் இட்டுப் புண்ணிய கிருத்தியம் கையிடாத

புல்லனும், நிரட்சரகுச்சனாய் அறிவெனும் நறுமணம் சற்றேனும் வீசாத துட்டரோடு “காக்கை உவக்கும் பிணம்” சவகாசம் பண்ணும் முட்டனும், வேலையில்லாத போதும் அவசரமாய் ஓட்டமெடுத்து வீட்டைவிட்டுத் தெருவீதி தோறும் திரியும் சுணங்கனென யாதொரு முயற்சியிலும் ஏற்படாது சும்மா ஓட்டமும் நடையுமாய்க் காலம் போக்கும் வீணனும், தன்பலத்தைப் பரத்தையர்க்குக் கொடுத்து நோயும் பாயும் வறுமையும் வாங்கும் தூர்த்தனும், கற்பைப் பொருள் பண்ணாது மானத்தை விற்று வயிறு வளர்க்கும் வேசியர் மனைக்கேகும் வியபிசாரியும் ஒளியின் அழகால் மருண்டு விளக்கை மலரென மயங்கி வீழ்ந்திறக்கும் விட்டில் போல் பிஞ்சிலே பழுத்து....”

(சதாசிவம்பிள்ளை, 1887, ப37)

என்ற உரைநடைப் பகுதியில் ‘நொண்டி’ என்னும் நாட்டார் கதைக்குரிய இலகு உரைநடை காணப்பட்டாலும், பாடலை அடுத்துவரும் பாடலுக்கான உரைநடைப்பகுதியென்பதாலோ என்னவோ முடிவே இல்லாது தொடர்ந்து நீண்டு செல்கிறது. உத்தம புருசரல்லாதவர்களின் பண்புகள் பலவாக இருக்கின்றமையினால் உவமைத் தொடர்கள், பழமொழிகள், முதுமொழிகள், திருக்குறட்பகுதிகள் என்பவற்றால் அப்பண்புகள் விவரிக்கப்பட்டு ஒரு விவரிப்பு உரைநடையாக, ஒரு விளக்க உரைநடையாக. அல்லது அலங்கார நடையாக அமைந்து அப்பண்புகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக முடிவில்லாது அடுக்கப்பட்டுக் கொண்டு செல்லுகின்ற தன்மையை அவதானிக்கமுடிகிறது. மேலும், தற்காலத்தில் பயன்பாட்டில்லாத பல சொற்களையும் காணக்கூடியதாக இருப்பதோடு, ஒரு விதக் கவிதைநடைபோன்ற அமைப்பை உடையதாகக் காணப்படுகிறது.

பேராசிரியர் செல்வநாயகம் ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் உரைநடைபற்றி,

“உதயதாரகை பத்திரதிபரும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரித் தமிழாசிரியருமாய் விளங்கிய ஆ.சதாசிவம்பிள்ளை எழுதிய நூல்கள் பாவலர் சரித்திர தீபகம், நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம், சாதாரண இதிகாசம், வானசாஸ்திரம் முதலியன. அவர் கையாண்ட உரைநடை அக்காலத்தில் வாழ்ந்த ஏனைய எழுத்தாளர்கள் கையாண்ட உரைநடையிலும் வேறுபட்டதொன்றாகக் காணப்படுகிறது. அவர் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுவழக்கில் பயின்ற சொற்றொடர்களை அப்படியே அமைத்தும் உரை எழுதினார் என்பதற்குப் பாவலர் சரித்திரதீபகத்திற் சான்றுகள் பலவிடங்களிலும் காணப்படுகின்றன.” (2000, ப.89,90)

என்று குறிப்பிடுகின்றமையும் இங்கு அவதானிப்பிற்குரியதும் ஏற்படையதுமாகும். என்றாலும், “இலக்கியங்களின் இயல்புக்கேற்ப அவற்றிற் கையாளப்படும் உரைநடைகள் வேறுபடும் தன்மையுடையன” என்பதற்கிணங்க சிறுகதை, நாவல் போன்ற கதை இலக்கியங்களைப் படைக்கும் போது கையாளப்படும் உரைநடைக்கும் வானசாஸ்திரம் போன்ற அறிவியல், விஞ்ஞான இலக்கியங்களைப் படைக்கும்போது கையாளப்படும் உரைநடைக்கும் இடையில் வேறுபாடு இருப்பது இயல்பு. இத்தன்மையும் சதாசிவம்பிள்ளையின்

படைப்பிலக்கியங்களை ஆய்விற்குட்படுத்தும் பொழுது எமக்குப் புலப்படத் தவறவில்லை.

உதயதாரகைப் பத்திரிகையினூடே அவர் உரைநடைவளர்ச்சிக்காற்றிய பங்களிப்பு

அமெரிக்க இலங்கை மிசன் மூலம் 1841 ஆம் ஆண்டு தைமாதம் 7ஆம் திகதி, கிறிஸ்தவ இதழாக முதலாவது இதழ் வெளியிடப்பட்டது. தமிழில் உதயதாரகை என்றும் ஆங்கிலத்தில் Morning star என்றும் இருமொழிப் பத்திரிகையாகவே வெளிவந்தது. இலங்கையரால் வெளியிடப்பட்ட முதலாவது தமிழ்ப் பத்திரிகையாகவும் (The first Tamil News Paper in the world) யாழ்ப்பாணத்தின் முதலாவது செய்திப் பத்திரிகையாகவும் திகழ்வதோடு, உலகின் முதலாவது தமிழ்ப்பத்திரிகை என்னும் பெருமையும் இதற்குண்டு. இப்பத்திரிகை முதலில் மாதம் இருமுறையும் பின்பு வாரத்திற்கொருமுறையும் தெல்லிப்பளையில் இருந்து வெளி வந்தது. இதன் ஆரம்ப ஆசிரியர்களாக ஹென்றி மார்டின், சேத் பேசன் ஆகிய இரு யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களும் உதவி ஆசிரியர்களாக கரோல்ட் விஸ்வநாதப்பிள்ளையும் ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையும் பணிபுரிந்துள்ளனர். இவ்வகையில், இப்பத்திரிகை பற்றிய பின்வரும் கூற்று நோக்கத்தக்கது.

“உதயதாரகைப் பத்திரிகைச் கூழல் என்பது, வேறுபட்ட புலமைத்துவ மற்றும் வெகுஜனங்களின் கூட்டிணைப்பு ஆகும். அமெரிக்கர், ஆங்கிலேயர், சுதேசக் கிறிஸ்தவர்கள், சுதேச இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், சிங்களவர் ஆகியோர் பத்திரிகைப் படைப்பாளிகளாகவோ, வாசகர்களாகவோ இயங்கியுள்ளனர். எவருக்கும் பத்திரிகையில் எழுதச் சுதந்திரம் இருந்தது. இவர்களுள் அமெரிக்கரும் சுதேசக் கிறிஸ்தவர்களுமே உதயதாரகைப் பத்திராதிபர்களாகப் பணியாற்ற முடிந்தது.” (2015, ப.160)

இப்பத்திரிகை செய்திகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள். இலக்கியம், அறிவியல், மருத்துவம் எனப் பல்துறைகளைத் தாங்கி வெளிவந்தது. ஆங்கிலம், தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றுத் திகழ்ந்த ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை 1857 தொடக்கம் 1895 வரை கிட்டத்தட்ட நான்கு தசாப்தங்களாக உதயதாரகைப் பத்திரிகையின் (Morning star) ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியதன் மூலம் யாழ்ப்பாணத்தில் பத்திரிகைத் துறையின் வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தூணாக இருந்துள்ளதோடு, அக்காலத்தில் இப்பத்திரிகை மூலம் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கும் மட்டுமன்றி உரைநடை வளர்ச்சிக்கும் இவர் ஆற்றிய பங்கும் பணியும் அளப்பரியன.

உதயதாரகையின் ஆரம்பகாலங்களில் Morning stare , உதயதாரகை என ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் தலைப்பிடப்பட்டபோதும் Morning stare என்ற ஆங்கிலப் பெயரே தடித்த நன்கு தெரியக்கூடிய விதத்தில் அச்சிடப்பட்டது. ஆனால், ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை தமிழ்ப் பகுதி ஆசிரியர் பதவியைப் பொறுப்பேற்றதும் உதயதாரகை தனித்தமிழ் பத்திரிகையோ என்று கூறுமளவுக்கு அதன் முகப்புத் தோற்றத்தையே மாற்றியமைதமை பற்றி அறியமுடிகின்றது. ‘உதயதாரகை என்ற

தலைப்புடன் வெளியீடு தொடர்பான விபரங்கள், ஆண்டு, மாதம், திகதி போன்றனவும் தமிழ் எழுத்துக்களில் இடப்பட்டன. உதயதாரகையின் பக்க எண்கூட தமிழ் நெடுங்கணக்கு முறைப்படி இடப்பட்டு தமிழ் மெருயேறியது. அதுமட்டுமன்றி பத்திரிகைக்கென மகுடவாசகமொன்று முன்பக்கத்தில் தலைப்பின் கீழ் அச்சிடப்பட்டது. 1859 ஆம் ஆண்டு முன்பக்கம் முழுவதும் தமிழ்மயப்படுத்தப்பட்டது.

உதயதாரகை

வித்தியாப் பிரகாசமும், வேதப்பிரகாசமும், சமாச்சாரச் சங்கிரகமும்

மாதத்தில் இரண்டு முறை

அமெரிக்க மிஷனால்

மானிப்பாய் இயந்திரசாலையில் பிரசித்தமாகிறது

இதன் விலை ரூபாய் ௧.

என பத்திரிகையின் வெளியீடு பற்றிய விபரங்கள் பதிக்கப்பட்டன. இப்பத்திரிகை தோன்றிய காலத்திலிருந்து கிறிஸ்தவம் தொடர்பான விடயங்களுக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டு வந்திருப்பினும் சதாசிவம் பிள்ளையின் காலத்திற்குப் பின்பு உதயதாரகைப் பத்திரிகையானது அனைத்துத் தரப்பினரையும் உள்வாங்கியதாக இருக்கவேண்டும் என்ற சிந்தனையினைப் பிரதிபலிக்கத்தொடங்கியது. அந்தவகையில் தமிழ்ப் பண்பாடு தொடர்பான விடயங்களும், இந்து மதம் தொடர்பான விடயங்களும் பிரசுரமாகின. இவ்வாறு இப்பத்திரிகை சதாசிவம்பிள்ளையின் வருகைக்குப் பின்பு சமயச் சுதந்திரத்துடன் செயற்படத் தொடங்கியது எனலாம். மேலும் தேசிய, சருவதேச, அரசியல் விவகாரங்கள், சமாசாரத் திரட்டு, வாசகர் கருத்துக் கடிதங்கள், ஊர் விவகாரங்கள் போன்ற பல விடயங்களும் தமிழ் உரைநடையில் பிரசுரமாகின. சதாசிவம் பிள்ளை சமாசாரத்திரட்டு என்ற பகுதியின் மூலம் ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒவ்வொரு விடயம் குறித்த தகவல்களை பகுதி பகுதியாக வெளியிட்டு வந்துள்ளார். நொடிகள், நீதிக்கதைகள், உருவகக் கதைகள் என்பவற்றோடு, நடைமுறை நிகழ்ச்சிகளுக்கு கிறிஸ்தவ அறக்கருத்துக்களை ஏற்றிக் கூறும் தன்மையினையும் இங்கு அவதானிக்கலாம். இவ்வாறு பிரசுரிக்கும் விடயத்திற்கேற்ப எவ்வாறான உரைநடையினை அவர் கையாண்டுள்ளார் என்பதைப் பின்வரும் உதயதாரகைச் செய்தியினூடு அவதானிப்போம்.

“தேங்காய் திருடினவனிருக்கத் திருவாலங் காட்டான் தெண்டமிறுத்தான் என்று வடகரைப் பழமொழி பிறகிட்ட கிழமை எமக்கு ஞாபகத்தில் வந்தது. மெஸ். டன்லோப்பு வீட்டுக் காரியத்தையிட்டு மெஸ் அத்துவக்காத் கூலுக்கு விரோதமாய் ஓர் மறியல் விறாந்து கிளப்ப, அவர் தென்படாமலிருக்க, அவர் அங்கே இங்கே என்ற கதை கண்டபடிப் பிறக்க, எங்கள் பொலீஸ்வீரர் தண்டாயுதபாணிகளாக ஊர் தேசங்களெங்கும் இராப் பகலாய் பறந்து தேடித்திரியத், தவணைக்கு முதனாளாகிய 11ந் திகதியிலன்று அவர் தாமதமாய் பொலீஸ் நீதவான் கையிற் தம்மை ஒப்புவித்த அந்தக் காரியம் அம்மட்டில் நிற்க,

எங்கள் ஏசுந்ற் சில தலைமைக்காரருடைய கிரீடத்தைக் கழற்றியது துக்கமான காரியமே. இன்ன இன்ன பகுதிகளில் மெஸ். கூல்ட். ஊசாடினார் என்ற கதையை ஏசுந்ற்ருக்கு ஆரோ வாணம் விட இடையிலே நின்ற 'மட்டுவில் ஒருத்தன் பட்டான் மாப்பிள்ளை குருக்கள் பட்டார் செட்டியிலொருவன் பட்டான் சேதர்தன் மகனும் பட்டான்' என்றது போலவே ஆரோ ஏது செய்ய இடையில் நின்ற பண்டத் தெருப்பு விதானை உடையாரும், சுதுமலை ஆனைக் கோட்டை விதானைமாரும் தோம்பையும் ஆக்குத்தையும் பறிகொடுக்க நேரிட்டது பரிதாபந்தான்." (உதயதாரகை:1870)

இங்கு ஆங்கிலச் சொற்கள், அக்காலப் பயன்பாட்டில் மட்டுமே இருந்த (இக்காலப் பயன்பாட்டில் இல்லாததுமான) சொற்கள், பழமொழி, உவமைத் தொடர்கள் என்பவற்றைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் தாம் கூறவந்த செய்தியை மக்களுக்கு இலகுவாகப் புரியவைக்க எண்ணினார் போலும். அக்கால வாசகர்களுக்கு ஏற்ப ஓரளவுக்கு இலகுவான யாழ்ப்பாண மொழிநடையையே கையாண்டுள்ளார் என்பது தென்பட்டாலும், இக்காலத்தில் புரிந்தும் புரியாததுமானதொரு தன்மையே எமக்குத் தென்படுகிறது. சில சந்தர்ப்பங்களில் யாழ்ப்பாண சமூகத்தினரால் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாகவும் இருக்கலாம். உரைநடையின் தோற்றக்கால மாகிய அக்காலத்தில், உரைநடை நூல்கள் என்று குறிப்பிட்டுக் கூறுமளவுக்கு தமிழில் எந்த நூல்களும் இல்லாதிருந்த வேளையில், ஆங்கில நூல்களை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழில் உரைநடை நூல்களைப் படைப்பதென்பது சவாலான செயற்பாடாகவே இருந்திருக்கும். எவ்வாறான சொல்லாட்சி களைக் கொண்டு எவ்வாறான வசனங்களை உருவாக்குவது. எவ்வாறான சொல்லாட்சிகளைக் கையாண்டால் மக்களால் இலகுவாக விளங்கிக் கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும் என்பதை சிந்தித்து, விடயங்களுக்கேற்ப, செய்திகளுக்கேற்ப பொருத்தமானதென சிந்தித்துச் சிந்தித்து உருவாக்கி, வாசகர்களிடத்திலிருந்து எப்படியான அங்கிகாரம் கிடைக்கின்றது என்பதை சுயமாகவே பரிசீலனை செய்து, தன்னை உரைநடைத் துறையில் வளர்த்துக் கொண்டவர் சதாசிவம் பிள்ளை. உரைநடைத்துறையில் அவ்வாறான பரிசீலனை முயற்சியை மேற்கொண்டு தன்னை வளர்த்துக்கொள்ள உதயதாரகையைக் களமாக அமைத்துக்கொண்டார் எனலாம்.

பல்வேறு வகையான செய்திகளையும், விடயங்களையும் அந்தந்தச் செய்திகளுக்கும் விடயங்களுக்கும் ஏற்ற நடையில் பிரசுரிக்க முயன்றுள்ளார் என்பது உதயதாரகை பத்திரிகைகளைப் படிக்கும் பொழுது புலனாகின்றது. உதயதாரகை, ஆரம்ப காலத்திலிருந்து இலக்கியம், இலக்கணம் முதலான விடயங்களுக்கு இடம் கொடுத்து வந்தது. களத்தார் வேதகிரி முதலியாரும் நல்லூர் சரவணமுத்துப் புலவரும் நளவெண்பாப் பாடலொன்றுக்கு இப்பத்திரிகையினூடாக நீண்ட நாட்களாகத் தர்க்கம் செய்து வந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ்ப் புலவர்கள், தமிழ் அறிஞர்களின் மறைவுகளையொட்டி அஞ்சலிச் செய்திகளையும் உதயதாரகை வெளியிட்டு வந்தது. நூல்கள் தொடர்பான மதிப்புரைகளும்

உதயதாரகையில் இடம்பெறத் தவரவில்லை. கிடைத்தற்கரிய பழைய நூல்களின் பகுதிகளும் உதயதாரகையில் குறிப்புகளுடன் இடம் பெறத் தவரவில்லை. சதாசிவம் பிள்ளை ஆசிரியராகப் பதவியேற்றதன் பின்பு மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்கள் மேலும் மெருகு பெற்று வளரத்தொடங்கின. இவையாவும் தமிழ் உரைநடைவளர்ச்சியை மேம்படுத்தின வெனலாம். அந்த வகையில், பத்திரிகை தமிழ் நடை என்ற பொதுவான நடையுள், விளம்பரநடை, அறிவியல் நடை, பிரசார நடை, கண்டன நடை, விமர்சன நடை எனப் பல பிரிவுகளை உள்ளடக்கியதாகத் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியடைவதற்கு உதயதாரகையைக் களமாகக் கொண்டு சதாசிவம் பிள்ளை செயற்பட்டாரென்றால் மறுப்பதற்கில்லை. எனவே, உதயதாரகை பத்திரிகை மூலமும் ஆர்ஜல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்குக் குறிப்பிடத்தகுந்த விதத்தில் பணியாற்றியுள்ளமை புலனாகின்றது. மேலும், சதாசிவம் பிள்ளை இலங்கைத் தமிழ் பத்திரிகைத் துறை வரலாற்றில் நீண்ட காலம் சேவையாற்றி (40 ஆண்டுகள்) சாதனை படைத்தவர் என்று கூறத்தக்கவர். இது யாராலும் முறியடிக்கப்படாத சாதனையாகக் கருதப்படுகிறது. எனவே, பத்திரிகைத் துறை வளர்ச்சிக்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தவர் இவர் என்று குறிப்பிடலாம். இவர் பத்திரிகைத் துறையில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை இவர் இயற்கை எய்திய வேளை ‘சத்திய வேத பாதுகாவலன்’ இதழ் வெளியிட்டிருந்த செய்தியின் மூலம் அறியலாம். அச் செய்தி வருமாறு.

“இவரோடு யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மங்கையணிந்திருந்த இரத்தினங்களுளொன்று விழுந்ததென்போம். இவர் நெடுங்காலந் தாரகைத் தமிழ்ப் பத்திராதிபராயிருந்து அதனையொப்ப வெகுதிருமையோடு நடத்தி வந்திருக்கிறார். இவரை இழந்து புலம்புகின்ற தாரகை பத்திராதிபிமானிகள், மக்கள், இனசன சினேகிதருடன் பத்திராதிப சகோதரரொருவரை யிழந்ததினால் நாமும் மிகுந்த மனத்துயரடைகின்றோம்.” (1897, ப.31)

மொழிபெயர்ப்புத் துறையினூடாக அவர் உரைநடை வளர்ச்சிக்காற்றிய பங்களிப்பு

சிறந்த புலமைப்பாரம்பரியம் மிக்க பரம்பரையைச் செர்ந்தவரான சதாசிவம்பிள்ளை தமிழ், ஆங்கிலம் அகிய மொழிகளில் இலக்கண இலக்கியங்களை வரைமுறைப்படி கற்றுத் தேர்ந்து பாண்டித்தியம் பெற்றுத் திகழ்ந்ததோடு, சமஸ்கிருதத்திலும் புலமையுடையவராகவும் திகழ்ந்தார். அதுமட்டுமன்றிக் கிறிஸ்தவ மிசனரிகளோடு சேர்ந்து செயற்பட்டமை, கிறிஸ்தவ சங்கங்களோடு இணைந்து செயற்பட்டமை என்பவற்றாலும் மேலும் பல மொழிகளிலும் தேர்ச்சிபெற்றவராகவே இருந்துள்ளார். மேலும் அவர் மிசன் ஆங்கிலப்பாடசாலையில் கற்கும் பொழுது மொழிபெயர்ப்புக் கற்கைநெறியிலும் தேர்ச்சிபெற்றிருந்தார். எனவே, அவரது பன்மொழித் தேர்ச்சியும் மொழிபெயர்ப்புக் கற்கைநெறி மூலம் பெற்ற பாண்டித்தியமும் இணைந்து கொள்ள, அவர் இணைந்து செயற்பட்ட மிசனரிகளினதும் கிறிஸ்தவச் சங்கங்களினதும் மொழிபெயர்ப்புத் தேவைகள் பல இவரின் மூலம் நிவர்த்தி செய்யப்பட்டதுடன், பத்திராதிபராக இருந்த

பொழுதும் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யவேண்டிய தேவை அவருடைய மொழிபெயர்ப்பு ஆளுமையை விருத்தியடையச் செய்தது. பத்திராதிபராக இருந்தபொழுது அப்பத்திரிகையைக் கொண்டு நடத்த வேண்டிய தேவை அவருக்கிருந்தது. எனவே, தகவல்களையும், செய்திகளையும், கட்டுரைகளையும் சேகரித்துப் பிரசுரிக்கவேண்டிய தேவையிருந்தது. சில சந்தர்ப்பங்களில் பிறரிடமிருந்து ஆக்கங்கள் கிடைக்காத சந்தர்ப்பங்களில் தானே பல விடயங்களையும் தேடிச் சேகரித்துப் பிரசுரிக்க வேண்டியிருந்தது. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் ஆங்கில, சமஸ்கிருத நூல்களிலிருந்து மொழிபெயர்ப்புச் சொய்தே பல விடயங்களையும் தகவல்களையும் பிரசுரித்தார்.

விவிலிய மொழிபெயர்ப்புக் குழுவில் இவர் இடம்பெற்றமை அவருடைய மொழிபெயர்ப்பு ஆளுமைக்குச் சான்று பகர்கின்றது. இவர் பாடசாலை ஆசிரியராக இருந்த வேளையிலும் உதயதாரகை ஆசிரியராக இருந்த வேளையிலும் மாணவர்களுக்காகவும் பொதுவான வாசகர்களுக்காகவும் அக்காலத்தில் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்திருந்த நன்னெறிக் கதைகள் பலவற்றை தமிழில் மொழிபெயர்த்து உதயதாரகையில் பிரசுரித்தார். இவ்வாறு வெளியான கதைகளின் தொகுப்பே நன்னெறிக் கதாசங்கிரகமாகும். மேலும், தமிழில் அறிவியல் நூல்கள் இல்லாத குறைபாட்டை நிவர்த்திசொய்யும் பொறுட்டு ஆங்கிலத்திலிருந்து பல அறிவியல் விடயங்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்து உதயதாரகையில் பிரசுரித்தார். அதுமட்டுமன்றி இவ்வாறான பாடநூல் உருவாக்கத்திலும் ஈடுபட்டார். அவ்வேளையில் அதற்கான விடயங்களை ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்தும் பெற்றுக்கொண்டுள்ளார். “பத்திரிகை, பாடநூலாக்கம் உரைநடையில் இலக்கியம் என்பவற்றைப் பெரும்பாலும் ஆங்கில மொழிவழியாகப் பெற்றுத் தமிழில் வழங்கியிருந்ததால், ஆங்கிலமொழியின் உச்சரிப்புக்கு அமைவாகவே தமிழுக்கு ஒலிபெயர்ப்புச் செய்துள்ளமையை அவதானிக்க முடிகிறது. அத்துடன், தமிழ் இலக்கணமரபுகளை அனுசரித்தும், விலகியும், மீறியும் செல்லுகின்ற அதேவேளை, ஆங்கில ஒலிகளுக்கான உரிய ஒலிகளைக்கொண்ட தமிழ் எழுத்துக்கள் இல்லாமையால், வடமொழி எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்துவதையும் வழக்கப்படுத்தியுள்ளார்.” (ரூபவதனன், 2015, ப.203)

மொழிபெயர்ப்பின் போது அவருக்கேற்பட்ட சிக்கல்கள், அவற்றை அவர் எதிர்கொண்ட முறைகள் போன்றவற்றை அவருடைய மொழிநடையில், “சில கதைகளை இங்கிலிஷிலிருந்து மொழிபெயர்த்து, வேட்டை வாளியானது புழுக்களின் உருவைப் பேதப்படுத்தினாலொப்ப, எமதிஷ்டப்பிரகாரமங் கூட்டிக்குறைத்துப் பேதப்படுத்தி வேற்றுருவாக்கிக் கொண்டோம்” (சதாசிவம் பிள்ளை, 1893, பாயிரம்) என்று நன்னெறிக்கதாசங்கிரகப் பாயிரத்தில் குறிப்பிடுகின்றமை நோக்கத்தக்கது. மேலும், “இதுபற்றியே இச்சுருக்கநூலைக் கோவை செய்தோம். வெள்ளாடு பல செடிகளிலுங் கடித்துத் தன்வயிற்றை நிரப்பினாற் போலவும், வண்டு பல இடங்களிலுமிருந்து தேன் எடுத்துத் தன் கூட்டை

நிரப்பினாற் போலவும், பல புஸ்தகங்களிலும் பொறுக்கி யெடுத்தே இந்நூலுக்கு அடியிட்டோம்.”(சதாசிவம் பிள்ளை, 1861, பாயிரம்) (இது ஏற்கனவே நோக்கப்பட்ட பகுதியாக இருப்பினும் அவசியம் கருதி மீண்டுமொரு முறை நோக்கப்படுகிறது.) என்று வானசாத்திரப் பாயிரத்தில் குறிப்பிடுகின்றமையும் அவதானிப்புக்குரியன. இவருடைய மொழிபெயர்ப்பு நடையைப் பற்றிய தெளிவையும் இவை எமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன.

முடிவுரை

எனவே, இவர் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு ஆற்றியுள்ள பங்களை ஒட்டுமொத்தமாகக் கற்றாராயும் பொழுது, “மேலைநாட்டுக் கல்வியின் பயனாக விஞ்ஞான, மெய்ஞ்ஞான, உளவியல் கருத்துக்களை வெளியிடும் வகையில் உரைநடை வளர்ச்சியடைந்தது”, “கலைகளும், கருத்துக்களும், அறிவாக்கமும் பெருகப் பெருக அவற்றுக்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையில் உரைநடை விரிவடைந்தது”, “உள்ளது உணர்வுகளைப் பல்வேறு வகைகளில் வெளிப்படுத்தும் ஆர்வம் கொண்டு உரைநடையைப் பயன்படுத்தியதால் பல்வகை நடைகள் தோன்றத் தொடங்கின”, “தத்தம் புலமையைக் காட்டித் தனித்துவம் காட்ட முனைந்தமையாலும் உரைநடையில் மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டன” என்னும் இக்கூற்றுக்களின் உருவாக்கத்திற் ஆ.சதாசிவம்பிள்ளை தனது இலக்கியப் படைப்புக்களாலும் வேறுபல துறைகளின் மூலமும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளமை புலனாகின்றது.

முன்னைய கால உரைநடைகளை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் அவற்றின் தன்மைக்கேற்ப அவற்றை உரையாசிரியர் உரைநடை, சாசன நடை, மணிப்பிரபாள நடை, கவிதை நடை, வித்துவ நடை, அலங்கார நடை, தத்துவ நடை என்று பல்வேறு விதத்தில் வகைப்படுத்தி நோக்குகின்றனர். இன்றைய கால உரைநடைகளைப் பார்க்கும்பொழுது உரைநடையின் தன்மைக்கேற்ப விளக்க நடை, எடுத்துரைப்பு நடை, விவாத நடை, அறிவிப்பு நடை, சிந்தனை நடை, நாடக நடை என்பவற்றோடு ஆய்வுநடை, கட்டுரை நடை எனப் பலவாக அவற்றைப் பகுத்து நோக்கலாம். அந்தவகையில் ஆர்வலர் சதாசிவம் பிள்ளை, பாடநூல்களில்; அதாவது சாதாரண இதிகாசம், வானசாஸ்திரம் என்பவற்றில் அவற்றுகரிய; வகையில் அறிவினை, கல்வியினை விளங்கப்படுத்தற் பொருட்டு எந்வித அலங்காரமுமற்ற, கற்பனையற்ற விளக்க நடை, அறிவியல் நடையைக் கையண்டுள்ளமையினை அவதானிக்கலாம். வரலாற்றையும் கூட அறிவியல் ரீதியாக அணுகி விளங்கப்படுத்தும்பொழுது வரலாற்றறிவியல் நடையினைக் கையாளுகின்றமை புலனாகின்றது. அவரது நன்னெறிக்கதாசங்கிரகமாகிய கதை இலக்கியத்தில் அதற்கேற்பதான எடுத்துரைப்பு நடை, மற்றும் அலங்கார நடையினையும், பாவலர் சரித்திர தீபகத்தில் எடுத்துரைப்பு நடை, சிந்தனை நடை, வரலாற்று நடை என்பற்றையும் இல்லற நொண்டியில் செய்யுளை விளக்கும் உரைநடைக்கேற்ப செறிவுள்ளதாகவும், அருஞ்சொற்கள் நிறைந்ததாகவும் கவிதைநடைப்பாங்கான உரைநடையினையும்,

உரையாசிரியர்களது உரைநடையைப் போல நீண்ட வசனங்களைக் கொண்ட உரைநடையினையும் அலங்கார உரைநடையினையும் கையாண்டுள்ளார். சதாசிவம்பிள்ளையின் பாயிர நடையும் உரையாசிரியர்களது உரைநடையைப்போல நீண்ட வசனங்களைக் கொண்டதாகவும், வடமொழிச்சொற்கள் நிறைந்து மணிப்பிரபாள நடையோ என்று எண்ணத்தக்கதாகவும், அலங்காரச் செல்லமைவுகளை கொண்ட அலங்காரநடையும் என இம்மூன்றும் கலந்ததொரு உரைநடையாக உள்ளமையினை அவதானிக்கலாம். இவ்வாறு ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை, உரைநடையாலான இலக்கியங்கள் தோன்றத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலத்திலேயே தாமும் உரைநடையாலான பல இலக்கியங்களைப் படைத்ததனுட தமது இலக்கிய ஆளுமையை வெளிப் படுத்தியுள்ளதோடல்லாமல் தமிழ் உரைநடைவளர்ச்சிக்கும் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளார் என்றால் மிகையாகாது. மேலும், அவருக்கேயுரிய மொழிபெயர்ப்பு நடை, பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கும் விடயங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் பொருத்தமான நடை என அவரது உரைநடை நடைகளையும் கண்டுகொள்ளலாம். எனவே, இவ்வாய்வானது எதிகாலத்தில் ஆர்னல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையின் உரைநடை தொடர்பாகவும், தமிழ் இலக்கியத் துறையில் உரைநடையின் வளர்ச்சி பற்றி விரிவான ஆய்வுகளை மேற்கொள்பவர்களுக்கும் முன்னோடி முயற்சிகளுள் ஒன்றாகப் பயன்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

உசாத்துணை நூற்பட்டியல்

01. சதாசிவம்பிள்ளை,ஆ. (1887). *இல்லற நொண்டி*. மானிப்பாய்: இஸ்திரோங் அஸ்பரி இயந்திரசாலை.
02. சதாசிவம்பிள்ளை,ஆ. (1856). *சாதாரண இதிகாசம்*. மானிப்பாய்: இஸ்திரோங் அஸ்பரி இயந்திரசாலை.
03. சதாசிவம்பிள்ளை,ஆ.(1893).*நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம்*.மானிப்பாய்:இஸ்திரோங் அஸ்பரிஇயந்திரசாலை.
04. சதாசிவம்பிள்ளை,ஆ. (1979). *பாவலர் சரித்திர தீபகம்*. கொழும்பு: தமிழ்ச் சங்கம்.
05. செல்வநாயகம்,வி. (2000). *உரைநடை வரலாறு*. சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.
06. துரைசிங்கம்,த. (2013). *ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள்- தொகுதி 1*. கொழும்பு: உமா பதிப்பகம்.
07. பூலோகசிங்கம்,பொ.(1970). *தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தறிஞர்கள் பெருமுயற்சி*. யாழ்ப்பாணம்: கலைவாணி புத்தகசாலை.
08. gukrpthde;jk;>m.K. (1978). *gj;njhன்ghk; E}w;whz;bd; jkpo; ciueil tsh;r;rp. nrd;id: ghhepiyak;*
09. ரூபவதனன்,மா. (2015). *ஆணால்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் தமிழ்ப் பணிகள்*. கொழும்பு: குமன் புத்தக இல்லம்.

10. வானமாமலை,நா. தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சி. மக்கள் வெளியீடு: சென்னை 1999
11. ஜெபனேசன்,எஸ்.(1994). யாழ்ப்பாணத்துக் கிறிஸ்தவக் கவிஞர்களும் கீர்த்தனைகளும். யாழ்ப்பாணம்: அமெரிக்கன் இலங்கை மிசன் அச்சகம்.